Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Școală în pădure

„O școală în pădure". Aici învață copiii cu sănătatea șubredă. La această școală, unde medic principal e însăși natura, copiii petrec zilnic 5—6 ore în aer liber. Plimbările sînt obligatorii atît dis de dimineață înaintea lecțiilor, cît și la prînz, în pauza dintre lecții, și înaintea mesei de seară. Afară de asta, unele lecții au loc în aer liber, iar copiii dorm ziua pe verandă în niște saci vătuiți.

Timpul de ședere al copiilor în această școală variază între 4 și 5 luni, iar dacă e cazul el se prelungește. În această perioadă, micuții își întăresc sănătatea, urmînd un tratament medical adecvat, și nu-și întrerup studiile nici măcar pentru o zi.

Ora 9 dimineața. A sunat clopoțelul și în clasă au început lecțiile. O rază vie de soare luminează puternic geamurile, acoperite cu desenele ciudate ale gerului, atît de iubite de copii. După ce colindă băncile, raza se oprește în părul aurliu al micuței Allocika Alexina care cercetează cu atenție litera „A" din caietul său. Allocika a nimerit pe negîndite la școala din pădure. Acasă era socotită un copil sănătos dar cam debil. Înainte de a fi primită însă în clasa I-a a unei școli din Moscova, Alla, împreună cu colegele sale au fost supuse unui minuțios examen medical. Cu acest prilej, s-a constatat că bronchiile copilului sînt foarte slăbite. Comisia de medici a trimis-o pe Alla la școala din pădure. Acolo, profesorii o urmăresc îndeaproape, ferind-o de oboseală excesivă, dîndu-i însă posibilitate să-și însușească tot materialul predat în clasa I-a.

In una din băncile clasei a IV-a poate fi văzută fetița Valia Jucikova, fiica unei muncitoare de la o fabrică de rulmenți din Moscova. Valia suferă de intoxicație cronică de natură tuberculoasă. Copilul este supravegheat cu cea mai mare atenție, căci o neglijență cît de mică poate duce la o gravă îmbolnăvire. Într-un interesant document școlar, un fel de jurnal didactic, se poate urmări starea sănătății Valiei din prima zi a venirii sale la școală. Iată ce este scris acolo: „Arată prost, rămîne în urmă cu învățătura, mănîncă puțin, refuză să bea untură de pește..." și după multe însemnări, apar deodată cuvintele: „A început să învețe mai bine, a cîștigat în greutate, are poftă de mîncare".

Intreaga activitate didactică-educativă, mesele de cinci ori pe zi, diferitele tratamente, ca băile de rășină, electro-terapia, deservirea medicală ireproșabilă necesită cheltuieli destul de mari. Cea mai mare parte din cheltuielile pentru întreținerea copiilor în această școală sînt suportate de Statul Sovietic. Părinții plătesc sume neînsemnate, în raport cu salariul. Cei ce au un salariu mai mic sînt scutiți de plată.

Copiii se simt foarte bine la școala din pădure. Cei ce veghează asupra sănătății lor caută mereu să le facă viața cît mai plăcută.

„Progres - 3"

O șalupă cu motor hidroreactiv! Pe cine nu l-ar interesa acest vas neobișnuit?.

...Lîngă un debarcader mic de pe canalul Moscova, se leagănă pe apă o șaluptă mică, strălucitor de albă. Nu are nimic deosebit. Mii de vase asemănătoare pot fi întîlnite pe fluviile sovietice. Cercetînd-o mai atent, însă, observi un amănunt interesant. Paleta de direcție nu este coborîtă, ca de obicei, în apă, ci e suspendată. Alături de paletă, în pupa șalupei sînt făcute două mici orificii.

— Acestea sînt injectoarele reactive ale șalupei noastre — explică inginerul A. P. Kujma, inventatorul motorului hidroreactiv.

In cabina șalupei, se găsesc utilaje obișnuite pentru o șalupă — un volan fixat pe un suport metalic, un tablou cu aparataj. Numai că, de o parte și de alta a scaunului cîrmaciului, se găsesc două manete lungi, asemănătoare cu manetele ambreiajului de la tractoarele cu șenile.

Cîrmaciul a apăsat pe butonul demarorului și deodată s-a auzit zgomotul surd al motorului.

A mutat apoi manetele în poziție verticală și a acționat sectorul de gaze. Motorul a început să duduie, însă șalupa încă nu pornea. Deodată cîrmaciul a împins înainte ambele manete. In aceeași clipă, puntea s-a smucit și șalupa a pornit cu toată viteza. Pontonul era departe în urmă. Acesta este unul din avantagiile noului motor. Vasul hidroreactiv ia viteză într-o clipită.

A. P. Kujma s-a aplecat spre cîrmaci și i-a spus ceva. Acesta a întors volanul și șalupa a pornit-o la stînga, de-a curmezișul unui remorcher. Numai 10 metri despărțeau șalupa de remorcher. Dar, în aceeași clipă, s-a întîmplat ceva neobișnuit. Zgomotul apei de la pupă a încetat, în schimb din gurile de la proră au țîșnit două puternice vine de apă. Șalupa s-a oprit brusc, iar după o secundă ea mergea, cu aceeași viteză, înapoi.

Acest vas a fost proiectat special pentru a naviga pe rîuri mici. Șalupa hidroreactivă nu are elice. Ea va fi folosită la plutărit, putînd să treacă prin orice grămezi de lemne și să le resfire. Ea va fi folosită în flota de pescuit, în acțiuni de salvare și în expediții. Adîncimea de plutire a șalupei este de numai 25—30 cm. și poate lua 7 pasageri și peste o tonă de încărcătură.

In Intreprinderile Ministerului Industriei Lemnului se construiesc acum sute de șalupe hidroreactive. Se mai construiește o motonavă pentru încărcătură și remorcare, cu motor hidroreactiv sistem A. P.Kujma, care va naviga pe fluviile Enisei și Angara.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VIAȚA NOUĂ

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 10 | VINERI 11 MARTIE 1955 | 4 PAGINI, 25 BANI

Poporul sovietic se pronunță împotriva războiului atomic

La 8 martie a avut loc la Moscova plenara Comitetului sovietic pentru apărarea păcii. La plenară a fost adoptată o rezoluție pe marginea raportului președintelui Comitetului sovietic pentru apărarea păcii, Nikolai Tihonov, referitor la desfășurarea în U.R.S.S. a campaniei pentru stringerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii împotriva primejdiei războiului atomic.

Plenara Comitetului sovietic pentru apărarea păcii — se spune în rezoluție — aprobă și sprijină întru totul hotărîrile sesiunii lărgite a Biroului Consiliului Mondial al Păcii care a avut loc între 17 și 19 ianuarie a.c. la Viena, întrucît aceste hotăriri corespund intereselor vitale ale tuturor popoarelor iubitoare de pace.

Consiliul Mondial al Păcii a chemat toate popoarele din Europa să lupte împotriva reînvierii militarismului în Germania occidentală. Impreună cu toate popoarele Europei, oamenii sovietici sînt ferm hotăriți să împiedice crearea wehrmachtului german, să obțină unificarea pașnică a Germaniei și să asigure securitatea colectivă trainică în Europa.

Apelul Consiliului Mondial al Păcii împotriva pregătirii războiului atomic exprimă voința tuturor popoarelor iubitoare de pace, a oamenilor de diferite naționalități, de diferite convingeri și concepții politice, uniți prin năzuința unică de a menține pacea, de a feri omenirea de un război atomic.

Oamenii sovietici luptători credincioși pentru pace, se pronunță cu fermitate pentru interzicerea armei atomice și a celorlalte tipuri de arme de exterminare în masă, pentru reducerea generală a armamentelor și pentru instituirea unui control internațional eficace asupra traducerii în fapt a acestor măsuri.

Uniunea Sovietică nu se teme de șantajul atomic și de amenințările agresorilor americani și își exprimă ferma convingere că nici celelalte popoare iubitoare de pace nu se vor lăsa intimidate de atițătorii la război.

Plenara Comitetului sovietic pentru apărarea păcii consideră necesar să înceapă de la 1 aprilie a.c. în U.R.S.S. campania de stringere de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii împotriva pregătirii unui război atomic.

Sprijin Apelul

KONSTANTIN SIMONOV

Nu știu cîte sute de milioane de semnături vor fi puse de oamenii de pe întregul glob pămîntesc pe documentele care sprijină Apelul Consiliului Mondial al Păcii, pentru interzicerea războiului atomic și pentru distrugerea armelor atomice. Sînt pe deplin convins, însă, că dacă oamenilor de pretutindeni li s-ar da posibilitatea să-și manifeste în mod liber voința, atunci fiecare 99 din 100 locuitori de pe globul pămîntesc ar spune: „Nu, noi nu dorim războiul atomic", ar spune: „Da, arma atomică trebuie să fie interzisă în mod necondiționat!"

Lupta pentru pace este o uriașă mișcare a timpului nostru. Forța ei crescîndă se manifestă în eforturile unite ale nenumăraților oameni simpli care populează planeta noastră și care au creat tot ce este cuprins în noțiunea generală — pîngărită de mincinoși și fățarnici, — noțiunea atît de măreață și de nobilă de civilizație. Voința generală a partizanilor păcii cuprinde milioane de voințe. Răspunsul hotărît și unanim al întregii omeniri: „Noi nu vrem război atomic, noi cerem nimicirea armei atomice" — înglobează milioane de răspunsuri la aceste întrebări, date de fiecare om în parte.

Și cînd eu, unul din milioanele de oameni, îmi pun întrebarea dacă personal sprijin din toată inima, din tot sufletul, cu mintea și voința, Apelul Consiliului Mondial al Păcii, atunci răspund hotărît: „Da, îl sprijin în mod absolut și pînă la capăt!".

De ce?

Pentru că, eu ca și milioanele de oameni sovietici care au luat parte la război, știu ce înseamnă acest lucru, știu ce preț are victoria finală pe care a repurtat-o un popor iubitor de pace asupra forțelor obscurantiste ale agresiunii și fascismului, forțe care l-au atras în acest război.

Sprijin Apelul Consiliului Mondial al Păcii pentru că eu, ca și sutele de milioane de oameni de pe globul pămîntesc cred în victoria finală a unei orînduiri sociale noi, juste, orînduire care este în stare să cucerească această victorie cu ajutorul măreței munci creatoare a oamenilor.

Sprijin Apelul Consiliului Mondial al Păcii ca părinte al copiilor mei și ca om care a vizitat la timpul său ambele locuri unde a fost aruncată bomba atomică — Nagasaki și Hiroșima; ca om care știe cu fermitate, în ciuda tuturor subterfugiilor strategilor actuali ai războiului atomic, că bomba atomică nu reprezintă o amenințare mai mare sau mai mică decît oricare altă armă obișnuită de distrugere în masă pentru o armată pregătită să-și apere Patria, însă că bomba atomică înseamnă, în primul rînd, nenumărate morminte de femei și copii, morminte ale celor slabi și lipsiți de apărare, indiferent de locul unde se află ei: în Japonia sau Anglia, în Rusia sau America.

Sprijin Apelul Consiliului Mondial al păcii în calitate de scriitor care, datorită împrejurărilor survenite în viața sa, a fost nevoit să scrie în cea mai mare parte din cărțile sale despre război, care însă dorește din toate puterile sufletului ca viața oamenilor să se desfășoare în așa fel încît despre război să se scrie doar romane istorice, iar despre prezentul și viitorul omenirii să se poată scrie, pe toate continentele globului pămîntesc, ca despre un prezent pașnic și un viitor pașnic.

Sprijin Apelul Consiliului Mondial al Păcii ca unul din multele milioane de fii ai unui popor care a arătat lumii întregi priceperea sa de a învinge în lupte și care spune acum cu calm și mîndrie: noi vrem pace care ne este necesară, ca și oricărui alt popor de pe globul pămîntesc, cu condiția ca să se țină seama de voința acestor popoare, iar nu de voința acelora care încearcă, în numele lor, să răspîndească minciuni despre necesitatea unui nou război.

Sprijin Apelul Consiliului Mondial al Păcii pentru simplul motiv că mă socotesc om, spre deosebire de acele creaturi asemănătoare oamenilor, pentru care buzunarul tixit cu bani însîngerați ai profiturilor de război reprezintă un lucru sacru, iar sîngele sfînt al copiilor nu reprezintă nimic!

Cuceritorii întinderilor nemărginite

În casă domnea mare veselie și mult zgomot, așa cum se întîmplă întotdeauna acolo unde se adună tineretul. Se făceau glume, se rîdea. Dansul și cîntecele nu mai conteneau. Un grup de tineri moscoviți sărbătoreau ziua de naștere a unui prieten.

Spre dimineață, după ce au fost cîntate toate cîntecele și jucate toate jocurile mai multe prietene, așezate comod pe un studio, au început să vorbească despre viitor. Asemenea discuții pot fi auzite pretutindeni, la orice petrecere organizată de tineret.

— Cine poate spune ce se va întîmpla cu noi peste un an? — întrebă visătoare Galocika Kuzina, o fată de statură mijlocie, cu obraji rumeni și ochi albaștri, strălucitori.

— Nimic deosebit — îi răspunse Annuș-ka cu calm. — Tu nu vei mai fi în clasa a opta ci într-a noua, iar eu în anul doi al institutului tehnic.

Un zîmbet de fericire înflori pe fața fetei.

— Viața noastră e luminoasă, bine definită. Avem o meserie. Toți cei de la fabrică ne sînt prieteni. Muncește și tu și vei avea tot ce dorești.

Poate că prezicerile tinerei fete, pe care o chema Annuș-ka, s-ar fi adeverit, dacă în viața muncitoarei Galina Kuzina din Moscova, ca și în viața a zeci de mii de tineri și tinere ca și ea, n-ar fi pătruns aceste cuvinte mari, cu înțelesul lor răscolitor: desțelenirea pămînturilor!

Pămînturi înțelenite!... Cîmpiile Kazahstanului, nemărginitele întinderi siberiene reprezentau zeci de milioane de hectare de pămînt roditor care n-a cunoscut plugul. Aceste întinderi arate și semănate vor da naștere unui nesfîrșit torent de grîu de aur care va umple uriașele silozuri. Iar dacă vor fi cereale din abundență, atunci se va face simțit și mai mult belșugul și bunăstarea în fiecare casă sovietică.

Și iată că Partidul Comunist și Guvernul Sovietic au hotărît să înfăptuiască marea transformare a pămîntului: într-un an sau doi să desțelenească și să cultive atîtea pămînturi cîte au fost cultivate în decurs de 100 de ani.

Dar cine să rezolve această problemă uriașă, cine să înalțe sute de noi așezări, să construiască mii de kilometri de drumuri? Pentru înfăptuirea acestei sarcini și-au oferit brațele viguroase și întreaga lor putere de muncă tinerii entuziaști din Țara Sovietică!

Nimeni nu le-a făgăduit munți de aur și rîuri de lapte. Dimpotrivă, tovarășii mai vîrstnici i-au prevenit: o să vă fie greu, o să vă loviți de multe obstacole, veți îndura frigul și arșița, veți înălța case cu propriile voastre mîini, veți uita pentru un timp de confort. Oare sînteți pregătiți pentru asta?

Drept răspuns răsuna cîntecul care în acele zile a făcut înconjurul întregii țări:

Să plecăm, prieteni, spre pămînturile desțelenite. Să ne statornicim temeinic acolo.

Și Galocika Kuzina, care stătea la fereastra vagonului unui tren special ce mergea spre răsărit cînta acest cîntec. Îi ținea isonul Ivan Lihogliadov, lăcătuș de la aceeași uzină. La fereastra vecină stăteau Grigori și Lidocika Cernenko, din Voronej. Erau căsătoriți de curînd și se simțeau încă stinghericți cînd erau numiți soț și soție. Celălalt compartiment era ocupat de niște tinere foarte vesele din Riga, — Alșia Zalamnis și Lidia Dzene. Erau cu toții muncitori calificați, urmau școli serale sau școli medii tehnice și locuiau în apartamente confortabile în orașe. Nu nevoia i-a îndemnat să-și părăsească locurile natale și felul de viață cu care erau obișnuiți. Erau mînați de dorința fierbinte de a săvîrși fapte măreț, de a fi prezenți acolo unde se duce lupta pentru fericirea întregului popor.

...Riul Or, vijelios primăvara și liniștit vara, își poartă apele străbătînd stepele Orenburgului. La o cotitură, pe malul înalt și drept se zărește un țăruș alb bătut în pămînt. Acolo va fi înălțat un sovhoz. Vîntul suflă puternic prin ierburile înalte, pretutindeni e pustiu. Și celor veniți să desțelenească pămînturile, și care s-au strîns acum în jurul conducătorului de lucrări, cuvintele acestuia le par de-a-dreptul povești:

— Strada va trece pe aici... Iar atelierele vor fi acolo, la capătul străzii. Aici va fi un atelier, mai la dreapta — cantina. Puțin mai departe — școala și grădinița de copii. Toate acestea vor fi înfăptuite curînd. Iar pînă una alta, băieți, să întindem corturile, să ne încălzim și să ne odihnim, iar odată cu revărsatul zorilor să începem lucrul în brigăzi. Vîntul zbicește repede pămîntul. Încă o zi, două, și e timpul să tragem prima brazdă!

Galina Kuzina și Ivan Lihogliadov au fost repartizați în brigada a treia. El în calitate de tractorist, ea ca lucrătoare la remorcă. După cîteva zile, însă, Kuzina a fost chemată la directorul sovhozului.

— Ești o fată energică, deșteaptă, vrem să-ți încredințăm o sarcină importantă — i-a spus el. Galina deveni atentă. — Vei fi bucătăreasa brigăzii.

— Bucătăreasă? — mai întrebă odată fata decepționată. Am crezut că o să-mi încredințați un tractor.

— Vom mai primi mașini, va crește și numărul oamenilor, și atunci vei deveni tractoristă. Dar te asigur că a fi bucătăreasă în brigadă nu este chiar atît de simplu.

Curînd, Galocika se convinse cît dreptate avea directorul. Și nu mai regretă că tocmai ea trebuia să ducă la bun sfîrșit această muncă atît de importantă. Dacă oamenii mănîncă bucate gustoase, bine pregătite, atunci sînt mai veseli și munca merge mai cu spor. În timpul mesei răsună risete, se fac glume... Dar oare de ce n-au venit la masă Vania Malikov și Alioșa Saifaldinov? Nu vor să oprească tractoarele? Nu, așa nu merge. Hotărîtă Galocika umple un termos cu borș, înveleșește cu ceva gros sufertașul cu friptură și pleacă repede să le ducă mîncarea.

Oricît de departe ar lucra tractoriștii, ei știu bine că bucătăreasa brigăzii îi va găsi neapărat, le va da de mîncare și le va povesti ultimele noutăți.

Vania Lihogliadov conduce un tractor puternic. Băieții au observat că bucătăreasa cea neobosită își tot face de lucru prin apropierea tractorului. Iar îndată ce Lihogliadov își termină lucrul, se așează amîndoi lîngă vagon și vorbesc ore în șir fără întrerupere.

Cînd Lihogliadov îi mărturisi brigadierului Ivan Ivanovici Timoșin că hotărîse împreună cu Galia ca în prima zi liberă să meargă la Orsk și să se căsătorească, Ivan Ivanovici îi strînse cu putere mîna tînărului, urîndu-i fericire.

În locuința dulgherului Petr Pavlov și a soției sale Zinaida, va apare în curînd încă un locatar. Viitoarea mamă pregătește trusoul pentru primul ei născut.

Peste cîteva zile, într-o bună dimineață, cei doi tineri plecară cu mașina la Orsk. S-au întors spre seară. În tabăra de cimp domnea o adevărată sărbătoare. Mesele erau încărcate cu fel de fel de bunătăți. Gheorghi Petuhov ținea în mîini un buchet mare de colilie. Înmînînd tinerilor căsătoriți acest buchet, el improviză o cuvîntare:

— Se spune că colilia trăiește o sută de ani și nu se veștejește niciodată. Vă dorim ca și dragostea voastră să nu se veștejească niciodată!

De la începutul primăverii și pînă toamna tîrziu tractoriștii au locuit într-un vagon de cimp, la o depărtare de mai mulți kilometri de sovhoz.

Noua așezare a sovhozului o vizitau destul de rar și toate noutățile le aflau prin Galia, care se ducea acolo după alimente. Ea le-a povestit că în noul orășel se înalță într-una case noi, că pentru cantină a fost construită o clădire nouă, iar pe străzi strălucesc o mulțime de becuri electrice.

— Sper că pe noi nu ne-au uitat — se interesă Gheorghi Petuhov.

— Tractoriștilor le-au fost rezervate cele mai luminoase camere — îi răspunse în glumă Galina. Dar această glumă conține și o mare doză de adevăr: realmente, cele mai bune apartamente au fost destinate mecanizatorilor.

Lida și Grigori Cernenko au fost printre primii care au sărbătorit mutarea în casă nouă. Lida trebuia să nască. I-a fost încredințată o muncă mai ușoară și i s-a dat totodată posibilitatea să se mute în noua așezare mai devreme decît ceilalți. Grigori Cernenko își iubește cu pasiune munca. El a stabilit un adevărat record desțelenind 1.400 de hectare, mai mult ca oricare altul din sovhoz.

In cursul primăverii și al verii, în sovhoz au fost desțelenite 17.000 de hectare. 17.000 din cele 17 milioane de hectare de pămînturi înțelenite și virgine care au fost arate în cursul anului trecut în țara întreagă de mîinile tinere și vigoroase ale cuceritorilor întinderilor nemărginite!

Viața tinerilor din sovhozul „Polevoi", regiunea Cikalov, este deosebit de interesantă, de fericită. Soții Cernenko au avut parte de o mare bucurie: Lida a născut două fetițe. Pe una au numit-o Liuba, pe cealaltă Tatiana.

In noul sovhoz au fost înregistrați 12 nou născuți. Asta înseamnă că oamenii se statornicesc temeinic în noile locuri și că privesc cu siguranță în viitor. Creează familii noi, puternice, unite.

S. GORBUZOV

Profesorii noștri iubiți

Cei cinci ani de studii petrecuți în Uniunea Sovietică, printre oamenii sovietici, au fost pentru noi o adevărată școală a vieții. In colectivul studențesc, îndrumați de profesorii sovietici, n-am învățat numai cum să descoperim comorile științei și tehnicii, ci și să devenim oameni demni de epoca noastră socialistă, animați de spiritul frăției dintre popoare.

Profesorilor sovietici le datorez recunoștința mea fierbinte. Imi aduc aminte cu plăcere de cursurile profesorilor I. I. Tarnovski, A. A. Șciuraghin și ale multor altor profesori și docenți de la Institutul Politehnic „Kirov" din Sverdlovsk. Ei s-au străduit să ne învețe să gîndim îndrăznet, să creăm îndrăznet, să tindem spre culmi tot mai înalte.

Noi, studenții romîni, care cunoscuserăm în trecut atmosfera îmbîcsită din școala burgheză, ne obișnuiam greu cu gîndul că nu există „distanță" de la catedră la pupitru. In Uniunea Sovietică această „distanță" în înțelesul burghez al cuvîntului a dispărut demult, lăsînd loc respectului și înțelegerii reciproce între cel care ține cursul și cei ce-l audiază.

Imi amintesc că, odată, colegul meu Andrei Balint a lipsit de la cursuri, fiind bolnav. La ora de mecanică teoretică docentul Afanasi Andreevici Șciuraghin a întrebat cu tonul său cam aspru:

— De ce lipsește tovarășul Balint?

După ce a aflat motivul, n-a mai discutat de loc despre aceasta.

Se sfîrșiseră orele de curs. Mergeam spre cămin, împreună cu colegul meu Grigore Constantin. Cristalele zăpezii sclipeau la lumina soarelui de iarnă. Pe crengile desfrunzite ale pomilor se așternuseră șuvițe dantelate de zăpadă. Acoperișurile caselor păreau niște uriașe căciuli albe.

— Vă place iarna noastră rusească?— auzirăm noi deodată, alături, întrebarea rostită de Afanasi Andreevici. Se pare că avem drum împreună — adăugă el, fără să mai aștepte răspunsul nostru.

După cîteva clipe de tăcere, Afanasi Andreevici începu să declame cu o voioșie pe care nu i-o cunoscusem pînă atunci:

A-nceput de ieri să cadă.
Cite-un fulg. Acum a stat...

— Coșbuc, nu? Și ce ziceți, pronunț bine?

Eram uimiți. Ce puțin îl cunoscusem pe profesorul nostru! Dar surprizele nu s-au oprit aici. In centru, Afanasi Andreevici intră într-un „Gastronom", iar noi ne continuarăm drumul spre cămin.

După cîtva timp, cînd tocmai îi povesteam entuziasmați lui Andrei cele petrecute, auzirăm o bătaie în ușă. Nu mică ne-a fost mirarea cînd în cameră apăru Afanasi Andreevici. După ce-l salută pe Balint, scoase din servietă un pachet voluminos cu portocale, ciocolată, bomboane, biscuiți, șerbet...

— Vezi, de noi, profesorii, nu poți scăpa chiar dacă te ascunzi sub plapomă! — îi spuse el lui Balint — și plasează te rog undeva și pachetul acesta.

Il știam cu toții pe docentul Șciuraghin, de la orele de curs, ca pe un om drept dar sever, puțin vorbăreț. Și iată-l deodată rîzînd, făcînd glume, căutînd să împrăștie stinghereala pe care o provocase prezența lui în cameră. Curînd ne-am antrenat cu toții într-o discuție veselă. Am descoperit că Afanasi Andreevici cunoștea bine lucrările profesorului Vrînceanu de la Universitatea din București și alte lucrări de specialitate, că era bun cunoscător al poeziei romînești, că-l iubește pe Mihail Eminescu. Afanasi Andreevici ne-a mărturisit că în timpul liber se ocupă cu literatura și arta. Ne-a făcut multă plăcere cînd ne-am dat seama că lui Afanasi Andreevici îi erau cunoscute numeroase realizări din patria noastră.

Orele au trecut pe nesimțite. Ne-am despărțit tîrziu de Afanasi Andreevici. La plecare, el ne-a spus:

— La noi, ruși, obiceiul e ca vizitele să se întoarcă. Așa dar, cînd se va însănătoși Andrei, veniți cu toții la mine.

Vizita lui Afanasi Andreevici a produs asupra noastră o impresie puternică. Ne acordase atîtea ore din timpul lui liber care era mai mult decît măsurat!

Timp de doi ani ne-a fost profesor Afanasi Andreevici. De la el am învățat să gîndim și să lucrăm inginerește. El a trezit în noi gustul pentru rezolvarea problemelor de statică, cinematică și dinamică, el ne-a făcut să înțelegem ce înseamnă pentru un inginer preciziunea și promptitudinea în rezolvarea problemelor. Afanasi Andreevici ne spunea deseori: „A fi inginer înseamnă în primul rînd a fi corect, a rezolva exact și cu claritate problemele puse în față".

A. Șciuraghin nu și-a oprit niciodată timpul atunci cînd era vorba de pregătirea noastră. Am primit ajutorul lui neprecupețit atît în însușirea materialului predat la cursuri prin consultațiile speciale acordate nouă, studenților romîni, cît și în învățarea limbii ruse. Eram deseori invitații lui. Ne întîmpina întotdeauna cu salutul romînesc „noroc, băieți!" I-am dăruit profesorului nostru dicționare, cărți și reviste romînești. El ne cerea să-l ținem la curent cu noile realizări ale țării noastre.

Trecuseră doi ani de cînd nu-l mai aveam profesor pe Afanasi Andreevici, totuși îl vizitam cu regularitate.

In ziua cînd Afanasi Andreevici a fost decorat de către Guvernul Sovietic cu ordinul „Insigna de onoare" pentru munca depusă pe tărîmul creșterii tinerelor cadre de constructori ai comunismului, noi, studenții romîni l-am vizitat în grup acasă și l-am felicitat, exprimîndu-ne dragostea și recunoștința pe care i-o datoram.

Afanasi Andreevici ne-a spus cu glas emoționat:

— In această zi mare din viața mea, trăiesc o dublă bucurie: una pentru că partidul și guvernul nostru mi-au răsplătit munca, iar a doua pentru că voi nu m-ați uitat și ați venit să-mi strîngeți mîna în numele poporului romîn.

...Răsfoiesc deseori albumul cu fotografii făcute la Sverdlovsk. Pe prima pagină îmi surîde chipul luminos al profesorului meu. Dedicația de pe verso am învățat-o pe dinafară: „Prietenului meu romîn, căruia îi doresc să ajungă un constructor de nădejde al socialismului în patria lui frumoasă".

Mă străduiesc, Afanasi Andreevici...

Ing. MIRCEA BER

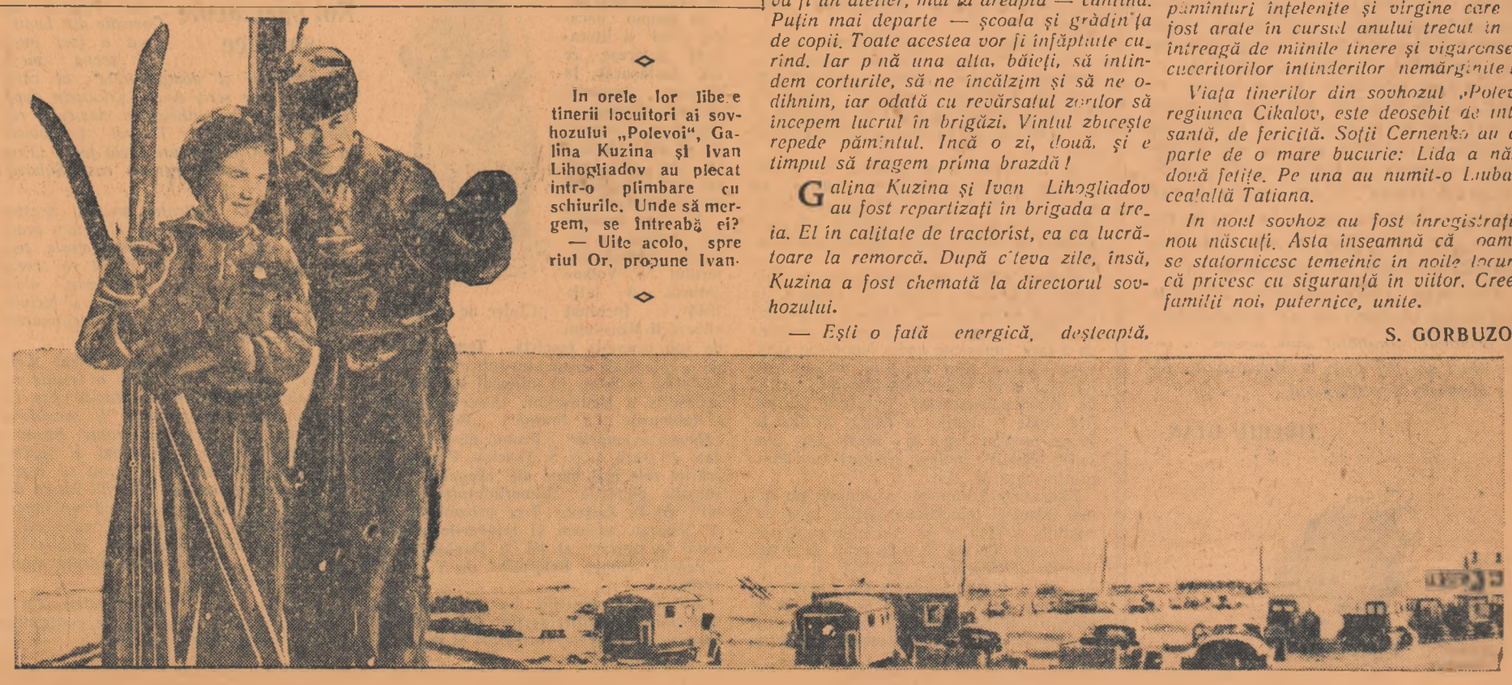

In orele lor libere tinerii locuitori ai sovhozului „Polevoi", Galina Kuzina și Ivan Lihogliadov au plecat într-o plimbare cu schiurile. Unde să mergem, se întreabă ei? — Uite acolo, spre riul Or, propune Ivan.

LITERATURĂ-ARTĂ-ȘTIINȚĂ

ANCHETA „VEACULUI NOU"

„Care este scriitorul sovietic de la care ați avut de învățat cel mai mult ?"

In acest număr, răspund:
* TIBERIU UTAN
* MAJTÉNYI ERIK
* URY BENADOR

Zi senină

Unii socotesc că amintirile trebuiesc scrise după ani, cînd trecerea timpului a cristalizat gîndurile și simțirile în forma lor cea mai pură și cînd experiența de viață îți dă discernămîntul esențialului. S-ar putea ca aceștia să aibă dreptate. Dar se întîmplă și altfel: deseori vroim să păstrăm trează în noi amintirea fiecărei clipite a vieții noastre, a fiecărei întîmplări și a fiecărui om întîlnit. De cîte ori nu mi se pare că pășesc pe bulevardul Tverskoi, alături de Alexandr Alexandrovici Kovalenkov, profesorul meu moscovit...

...Îi urmăresc toate gesturile: se oprește din mers, pune ziarul sau cartea pe care o ține în mînă, în buzunarul paltonului, privește o clipă undeva parcă adunîndu-și gîndurile și continuă discuția începută:

— Așa cred eu. Emoționalitatea constituie o trăsătură esențială a liricii. În sufletul poetului, gîndul devine simțire și redevine gînd, idee, în sufletul cititorului...

Alexandr Alexandrovici nu-și desprinde o clipă privirea de pe chipul interlocutorului, vroind să verifice parcă pe fața acestuia efectul cuvintelor spuse.

— Lirica realistă — reia firul convorbirii întrerupte Alexandr Alexandrovici — are întotdeauna fabulă, sau subiect. De pildă, la Pușkin, în poezia „Eu v-am iubit"... există povestire, există concluzie. Balmont vroia să transmită cititorului lumea de vrajă ce i se părea că o vede în jurul său doar cu ajutorul intonației, al aluziei și sugerării... Dar el a greșit. Numai în poezia realistă intonația poate contribui efectiv la redarea intențiilor autorului, așa cum se întîmplă în poezia lui Maiakovski. Balmont făcuse din intonație un scop principal al poeziei sale, și în asta a constat nereușita lui. Maiakovski nu a urmărit înainte de toate acest lucru, și a izbutit ca nimeni altul: chiar și intonația îl distinge de toți ceilalți poeți ai timpurilor.

Alexandr Alexandrovici nu-și mărginea munca pedagogică doar în cadrul, între zidurile Institutului de literatură „Maxim Gorki". În casa lui de pe strada Meșcianskaia nu odată l-am găsit pe Kostea Vanșenkin sau pe Liliana Ștefanova, veniți ca și mine să-i arate profesorului ultimele versuri. Cu toate că aveam săptămînal seminarii de măiestrie artistică, nerăbdarea nu ne lăsa să așteptăm pînă joia viitoare. În biblioteca sa, scriitorul se sfătuia cu noi ceasuri îndelungi. Odată, discutînd despre originalitatea neobișnuită a lui Neruda, l-am întrebat în ce măsură noi, tinerii, trebuie să ne străduim să fim originali.

— Între a fi original și a te strădui să faci pe originalul e mare prăpastie — mi-a răspuns el. Ciudat! — întotdeauna poeții care vroiau să facă pe originalii — să-l luăm pe același Balmont — și-au pierdut orice originalitate. Căci numai intonația, forma, nu ne face curioși să știm cine a scris poezia respectivă, să ne interesăm de personalitatea autorului. Gîndirea neorganizată nu poate interesa pe oamenii care gîndesc organizat. Și, să recunoaștem, că aceștia din urmă sînt cei mai numeroși...

La seminariile de creație, profesorul nostru punea de-a dreptul patimă în munca cu studenții. Orice vibrație în activitatea lor poetică îi era cunoscută. Aș spune mai mult: orice gînd. Cu cîtă statornicie l-a convins, în 1952, pe Volodea Solouhin că ultimul poem al acestuia, „Mama", nu redă întreaga forță poetică a autorului! Îndrumarea profesorului s-a dovedit a fi rodnică: volumul de versuri „Ploaie în stepă", apărut în editura „Tînăra Gardă" a scos la iveală un Vladimir Solouhin mult superior celui din „Mama". Iar de i se întîmpla lui Kostea Vanșenkin să „tacă" o perioadă mai îndelungată, Alexandr Kovalenkov se neliniștea:

— Kostea, ar fi timpul să ne mai sfătuim ce facem...

Se apropia ziua plecării mele... Dădusem examenul de stat, îmi susținusem diploma. Am cutreierat după aceea, de-a lungul Volgăi, Rusia centrală, am ajuns pînă în Caucazul bunului meu prieten Rasul Gamzatov, și după ce împreună cu acesta l-am cutreierat, m-am întors, pe altă cale, la Moscova. Am mers să-mi iau rămas bun de la profesor, și l-am rugat să scrie un cuvînt pe volumul său de versuri — o carte cu coperte albastre, intitulată „Zi senină". Și am simțit atunci că Alexandr Alexandrovici ia cu greu în mînă stiloul. În gestul lui am recunoscut greutatea cu care ne despărțeam.

Dragostea poetului-pedagog pentru unul dintre studenții săi se preschimbase în decursul minunatei „zile senine" a celor cinci ani petrecuți la Moscova în calda afecțiune a prietenului...

TIBERIU UTAN

Poezia vieții

Adesea, vorbindu-se de viața economică, de construcția socialismului în țara noastră, se spune că fără uriașa experiență acumulată de constructorii comunismului în Uniunea Sovietică, noi am fi urmat o cale mai întortocheată, am fi avut de întîmpinat mult mai mari greutăți, ca să ajungem pînă la realizările zilelor de azi. Același lucru îl putem spune și despre poezia noastră. Marii poeți sovietici, călăuziți de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, au luptat și au învins numeroase curente dușmănoase, pînă ce au creat calea largă și luminoasă a poeziei sovietice contemporane, calea realismului socialist, care ne este deschisă și nouă, poeților de orice naționalitate din Republica Populară Romînă.

În ceea ce mă privește pe mine, în literatură mi-au trezit un mare entuziasm îndeosebi trei lucruri, în acești ultimi zece ani, de cînd citesc poezie sovietică.

Este vorba, în primul rînd, despre mărețul patos revoluționar al lui Maiakovski. Despre acel strigăt profund uman, de adînc clocot al vieții, în care se simte întreaga înflăcărare a mărețelor zile din octombrie 1917. Este acea chemare la luptă, pururi vie, care nu-ți dă răgaz pentru mărunțele întîmplări nesemnificative, ci te alătură trup și suflet măreței cauze a poporului muncitor. Este acea chemare puternică, bărbătească, în stare să urnească și munții din loc, chemare care-ți aprinde sîngele în vine. Chemarea marelui poet al Revoluției Socialiste — măreață pildă pentru poeții noștri de azi, a căror cea mai sfîntă datorie este să poarte steagul luptei pentru viitor în primele rînduri ale ostașilor fericirii!

A doua mare impresie mi-a stîrnit-o neuitatul Vasili Tiorkin al lui Tvardovski. Acest ostaș neînfricat și plin de veselie m-a făcut să simt cum anume se pot concentra calitățile cele mai valoroase, mai tipice ale unui popor într-un personaj literar, într-un erou veridic. Pilda lui Tiorkin ar trebui să ne însuflețească pe toți, ca să pornim într-o nobilă întrecere pentru a zugrăvi chipul adînc uman și realist al omului muncii din țara noastră, al luptătorului pentru pace și socialism.

În sfîrșit, trebuie să vorbesc și despre lirica plină de vibrație a lui Stepan Șcipaciov. În poezille sale, poetul Șcipaciov ne învață să scoatem cu curaj la lumină comorile curate din cele mai ascunse unghere ale sufletului omenesc, să dăruim semenilor noștri, prin mijlocirea scrisului literar, acel optimism înălțător și trainic care-i face, pe de o parte, să înțeleagă mai bine măreția timpurilor noastre, iar pe de altă parte, să fie gata a apăra cu abnegație cuceririle lor.

Iată, pe scurt, ce a însemnat pentru mine noul din poezia sovietică. Iată pentru ce am îndrăgit pe toată viața minunatul cîntec al omului, poezia vieții, ce răsună liber în cele 16 republici ale Uniunii Sovietice, vestind cu vigoare prezentul frumos și viitorul strălucit al poporului.

MAJTÉNYI ERIK

Lucrul cel mai de preț

Îngăduiți-mi să nu pot răspunde la întrebare în forma în care ați formulat-o: **„scriitorul** sovietic de la care am avut de învățat cel mai mult". Nu cred să reușesc o delimitare între **scriitorii** sovietici de la care am avut de **învățat**, și scriitorul de la care am avut de învățat **„cel mai mult"**.

Un lucru știu precis: de la **toți** pe care i-am citit, am învățat adîncirea sentimentului răspunderii pentru scrisul tău, conștiința comandamentului social al artei, partinitatea ei. Spre deosebire chiar de titani ai literaturii universale — cu-prinzînd, se înțelege, și pe cei ai literaturii ruse — la care comandamentul social venea intuitiv din conștiința lor cetățenească, și era dirijat de geniul lor, la scriitorul sovietic punctul de decolare al mesajului, zborul și obiectivul, sînt alese deliberat, atît în ce privește cuprinderea lor în sfera mare a partinității, cît și în aceea a temei din opera respectivă. Dar lucrul de mare preț învățat de la literatura sovietică este că această conștiință a comandamentului social al artei și partinitatea conștientă, voită, deliberată, este, în opera de artă, trup din trupul ei artistic.

Se înțelege că la personalitatea fiecăruia dintre scriitorii sovietici, am avut de observat ceea ce îi este specific lui, ceea ce face nota lui caracteristică, pecetea lui domnească — de la stil și construcție pînă la temperatura interioară a acelușași cuvînt, sub penița lui — în desfășurarea frazei — alta decît la alt scriitor. (Azi nici cei mai înverșunați dușmani ai literaturii sovietice nu mai cutează să vorbească de „uniformizare"). Care din aceste note specifice a dat cea mai mare contribuție în îmbogățirea sîngelui nostru literar, este tot așa de greu de spus ca, de pildă, care din însușirile fizice sau sufletești ale iubitei te face să nu-ți mai poți închipui existența fără ea. Nu întîmplător am spus „să nu-ți **mai** poți închipui..." Căci noi facem parte dintr-o generație care a început să scrie înainte de a fi putut lua contact cu literatura sovietică. Deci, afluenții care ne-au îmbogățit veneau de la literatura germană, franceză, rusă, scandinavă — ca să nu mai vorbim de clasicii și contemporanii literaturii propriei noastre țări. Dacă pînă a cunoaște literatura sovietică n-am observat că ne lipsește altceva decît îmbogățirea continuă — nevoie firească pentru oricine știe că are mereu și mereu de învățat — abia acum, după ce cunoaștem literatura sovietică nu ne mai putem închipui o existență literară fără ceea ce am învățat și avem încă de învățat de la această literatură. E greu de spus cît anume de la fiecare culoare și nuanță de culoare din paleta care cuprinde atîtea game, între ampla, vasta, aparent rudimentara respirație epică a lui Șolohov, de pildă, și sprinteneala și curcubeele epicei lui Ehrenburg. (Ordinea citării, nu vrea să fie o ierarhizare de valori, căci se poate citi și invers). La fel, este greu de spus de la cine am avut de învățat cel mai mult: de la literatura sovietică propriu zisă — adică de la beletristică — sau de la materialul teoretic în jurul literaturii sovietice, în jurul literaturii și artei în genere. De pildă, materialele celui de al doilea Congres al scriitorilor sovietici pe de o parte și cărțile participanților la congres, pe de altă parte, sînt la un loc „scriitorul sovietic de la care am avut de învățat cel mai mult."

URY BENADOR

VIKTOR URIN

Fugim la întîlnire amîndoi

„Ka-doi-cinci-șapte-zero-trei. — Alo!
Ei, mergem azi la patinaj? E soare!"
Și-n ceasu-acela-n New-York, și-acolo,
La telefon răsună o chemare.

De fericire bate iute geana,
Și numele se-aude ca un refren...
Eu am strigat dulos și cald: — Svetlana!
Iar tu, nerăbdător și tare: — Jane!

Fugim la întîlnire amîndoi,
Și iată-ne-așteptînd plini de flori,
Unul în preajma unei case noi,
Cel'alt în fața unui zgîrie-nori.

Și așteptăm. Trec clipele în goană,
Și ne gîndim: Dar dacă nu vin ele?!
Tu îmbrăcat într-o canadiană,
Iar eu, aici, în scurta mea de piele.

Tot scoatem ceasul și-l privim ca-n ceață;
Ne-am săturat tot așteptînd afară:
E șapte fără-un sfert de dimineață,
Și-acolo, șapte fără-un sfert spre seară.

Ne-am pregătit o frază pe-ndelete.
De ce nu vin? Ce au de gînd cu noi?
Dar, iată, vin de-odată două fete
Și-acuma sîntem patru: doi și doi.

Pe drumul ce-am umblat de-atîtea ori,
Cu umerii aproape, răzimați,
Noi vom păși pe Tverski, zîmbitori,
Iar voi pe podul Brooklyn, braț la braț.

Parcă te-aud spunîndu-i: — I love you...
Iar eu spunîndu-i vorbe dulci, șirag.
Le vom slăvi-n-tr-un cîntec, eu și tu.
Eu tot mergînd spre Kremlinul meu drag.

Dar în aceeași clipă, știu prea bine,
Voi veți citi într-un ziar, deodată,
Că eu de-aici te amenînț pe tine,
Din Moscova aceasta-ndepărtată.

Tu să nu crezi în caraghioasa mreajă;
Mototolește foile subțiri...
Orașul meu de-aici stă azi de strajă
Întîlnei dragosti, primei întîlniri.

Pășim... și nimeni nu ne mai desparte:
Luptăm spre fericirea mea și-a ta.
„Dă-mi mîna ta, tovarăș de departe"
La Radio din Moscova cînta.

În romînește de DEMOSTENE BOTEZ

„Primul succes"

Un zîmbet fericit luminează chipul tinerei colhoznice. Florile pe care le strînge turburată la piept și cele aruncate pe scenă, mărturisesc admirația celor ce au ascultat-o, pentru talentul ei. De după culise o privesc cu drag prietenele, mîndre de ea. O mînă ține cortina scenei improvizate, lăsînd-o pe debutantă singură cu publicul care o aplaudă cu putere și cărula ea îi mulțumește înclinînd sfios capul.

Tabloul, aflat la expoziția de pictură din R.S.F.S.R., este o creație a pictorului P. OBORIN, care a știut să redea cu multă finețe artistică întreaga gamă de sentimente a tinerei artiste în fața primului ei succes.

Filmul de desene animate

I. POPESCU-GOPO

S-ar putea spune multe despre filmul de desen animat, despre acest gen foarte prețuit de masele foarte spectatorilor de cinematograf.

Astăzi, publicul cunoaște, în general, „secretul" filmelor cu desene animate, al cărui principiu ar putea fi rezumat cam așa: suprapunerea rapidă a mai multor desene, astfel încît să se dea senzația unei mișcări continue. Practic, aceasta ar însemna desenarea unui personaj în toate pozițiile sale, să zicem, în timpul mersului, apoi fotografierea, cadru cu cadru, a mișcărilor în ordinea succesiunii lor firești și proiectarea lor cu o viteză de 24 de imagini pe secundă spre a se da senzația mersului continuu.

Această muncă cere o calificare specială, o cunoaștere temeinică a anatomiei, a corelațiilor între mușchi, a proporțiilor și mai ales a interpretării. Sînt desenatori foarte buni care în desenul animat nu dau randament, tocmai pentru că au studiat desenul static și mai ales în poză. Cîți dintre noi am văzut, de pildă, un cocoș desenat din față? Toți ilustratorii aleg poziția cea mai frumoasă a personajului, poziția cea mai comună. Desenatorul de film, însă, trebuie să știe să deseneze din toate unghiurile, în toate mișcările și nu niște mișcări în general, ci mișcări specifice animalului sau formei respective. Cel mai greu de desenat este omul și aceasta mai ales atunci cînd genul cere redarea fizionomiei omului pozitiv; în astfel de cazuri, desenatorul este pus în situații foarte grele, iar desenele sale trebuie studiate îndelung și cu multă răbdare.

Filmul romînesc de desen animat, foarte tînăr în cinematografia noastră, tînără ea însăși, s-a născut și se dezvoltă pe temeiul admirabilelor modele ale filmelor sovietice de acest gen. Bogata producție artistică a genului are în U.R.S.S. tradiție și o solidă experiență cîștigată. Însușirea acestei experiențe a fost pentru noi și este mereu un îndreptar incomparabil.

Am fost la Moscova, la studioul de filme de desene animate și de păpuși „Soiuzmultfilm" și am văzut acolo lucruri care mi-au transformat multe semne de întrebare în semne ale exclamării. Nu era lesne să-ți închipui dinainte realizările tehnice la care a putut să ajungă această dificilă ramură a cinematografiei. Am văzut, bunăoară, numeroase și variate metode de realizare a mișcării în forme cît mai veridice, cît mai aproape de realitate.

Una dintre aceste metode este cea folosită în filmele sovietice „Pescarul și peștișorul" sau „Floarea cu șapte petale". Metoda constă în filmarea jocului actorilor și copierea, cadru cu cadru, a fiecăreia dintre poziții. Această metodă nu pare să fie definitivă. Conturul rigid care înconjoară culoarea nu redă finețea o brazului, iar mișcările, deși identice cu cele reale, par înțepenite, dînd senzația de plutire. Descoperirea acestui procedeu a atras însă după sine chestiunea descoperirii unei noi forme a desenului, în ceea ce privește umbra, lumina, înlăturarea conturului și înlocuirea lui cu un desen plastic.

Altă metodă este filmarea actorilor și folosirea peliculei de către pictorii-animatori în scop de documentare și de inspirație. Astfel, privind mișcările și gesturile actorului ei pot să deseneze un urs sau o rață, atribuindu-i o mimică și o expresie umanizată. Această metodă e mai apropiată de tehnica și grafica desenului animat și se pare că dă rezultatele cele mai bune.

Dar, presupunînd că se realizează o mișcare bună, că rezolvarea plastică e fericită, desenul animat mai are o dificultate pe care, de la apariția lui și pînă astăzi, n-a putut s-o remedieze nimeni: pentru un răstimp foarte scurt, trebuiesc realizate mii de desene. Pentru ca un film de desen animat să se desfășoare într-o acțiune cît de simplă, să zicem numai de zece minute, trebuiesc circa 14-15 mii de desene!

În tînărul nostru studio din București a luat ființă, după modelul celei văzute la „Soiuzmultfilm", o comisie tehnică ce are scopul de a lupta pentru simplificarea și economisirea la maximum a materialului și a timpului de lucru, prin găsirea unor metode care să facă posibilă reducerea numărului desenelor.

Producția de filme este continuată paralel cu cercetările asupra noilor metode. Filmele noastre de desen animat, bizuindu-se pe bogata experiență sovietică, devin din ce în ce mai bune, calitatea lor crește necontenit.

Filmele sovietice ale genului ne sînt mereu pilde admirabile de rezolvare artistică și ideologică a temelor; învățătura căpătată de la maeștrii sovietici va asigura o mai rapidă îmbunătățire a calității filmelor noastre desenate.

Ne stau în față sutele de desene dăruite de cei mai buni regizori și pictori ai studioului sovietic „Soiuzmultfilm". Studiindu-le, putem aplica mai temeinic, mai eficace, descoperirile și metodele acestor iscusiți și talentați maeștri.

E drept, ducem încă lipsă de scenarii, se resimt insuficienta calificare a cadrelor, nepregătirea temeinică și din vreme a viitoarelor cadre, care vor veni să ne sporească colectivul. Dar mergînd pe drumul cinematografiei sovietice, de la care avem atîtea de învățat, avem încredere în reușită.

Acestea ne sînt obiectivele pe care, cu hotărîre, le vom rezolva ca să fim la înălțimea cerințelor publicului nostru. Vom căuta să realizăm din ce în ce mai multe filme, pe care le vom pregăti cu mereu mai multă exigență față de noi înșine. Și, în primul rînd, vrem să facem un film de lung metraj, în desen animat, în care să ne punem toată pricoperea și toată străduința pentru relevarea artei noastre populare.

Carnet cultural

Literatura științifică

Știința și creația științifică pătrund tot mai adînc în viața omului sovietic găsindu-și o reflectare în artă, în literatură. Dezvoltată, ca și întreaga literatură sovietică, pe baza tradițiilor gorkiene, nouă ramură a literaturii: literatura cu conținut științific — este o expresie a nivelului cultural superior la care a ajuns omul sovietic și a interesului pe care-l manifestă el pentru cunoașterea lumii științei.

În legătură cu această problemă, revista „Novii Mir" în numărul pe februarie a publicat articolul „Poezia științei" în care N. N. Mihailov arată că problemele literaturii științifice au fost discutate și la Congresul al II-lea al scriitorilor sovietici.

În trecut ca și în prezent, în perioadele de intensă dezvoltare a științei au existat „poeți-savanți": Lomonosov, Goethe, Leonardo da Vinci, Herțen ș.a., care au știut să descrie poetic fenomenele științifice.

Despre știință se poate scrie în chip poetic, așa cum a făcut-o L. Leonov în „Pădure rusească"; se mai pot scrie cărți de știință popularizată, care au menirea de a face cunoscute unele fenomene științifice într-un chip accesibil maselor celor mai largi. Spre deosebire de cărțile de știință popularizată, literatura științifică poate fi situată în rîndul cărților literare propriu zise. În acest gen sînt scrise cărțile multor scriitori sovietici, printre care M. Ilin.

Literatura științifică presupune nu nu mai talent și măiestrie artistică, ci și cu noștințe temeinice de specialitate. Această ramură literară le e deosebit de dragă copiilor și tineretului, ba chiar și adulților. Și se întîmplă adesea ca primele noțiuni de geografie și fizică să fie legate de povestiri literar-științifice în care a fost descris obiectul ori fenomenul respectiv.

Cărțile științifico-literare au o mare însemnătate în educarea copiilor și tineretului, dezvoltînd în ei nu numai gustul pentru frumos și pasiunea cunoașterii, ci și avîntul larg al minții spre cele încă neștiute.

Expoziția de artă plastică a Belorusiei

În timpul decadei artei și literaturii beloruse ce s-a desfășurat la Moscova, oamenii de artă beloruși au organizat o expoziție de artă plastică la care au expus cei mai de seamă artiști beloruși.

Un loc deosebit l-a ocupat la expoziție tabloul pictorului V. Volkov „Minsk. 3 iulie 1944", închinat eliberării Minskului de sub ocupația fascistă. Tema tabloului o constituie momentul intrării trupelor sovietice în oraș, în mijlocul bucuriei de nedescris a locuitorilor. Interesante sînt și tablourile „La fîntînă", „Pe cîmpie", „Zboară avioanele", „Primul născut", pictate de frații A. și S. Tkaciov. Printre lucrările cele mai bune ale expoziției sînt socotite picturile „Înmormîntarea eroului", de E. Zaițev, „Trec prizonieri" de A. Șibarev, precum și tablourile „Partizanii în bivuac" al lui I. Davidovici și „Pentru scumpa Belorusie" de V. Suhoverhov.

Un interes deosebit l-a trezit printre vizitatorii expoziției secția de grafică la care au fost expuse caricaturi și ilustrații

„Cîntec de leagăn"

ale pictorilor A. și S. Tkaciov la romanul lui N. Ostrovski „Așa s-a călit oțelul" și la poemul lui S. Șcipaciov „Pavlik Morozov", ale pictorului A. Volkov la poemul lui Iakub Kolas „Pămînt nou".

La secția de sculptură au fost prezentate lucrări de L. Roberman — portretul lui Ianka Kupala, M. Roberman — portretul lui Iakub Kolas, apoi o sculptură, înfățișîndu-l pe Eroul Uniunii Sovietice, N. F. Gastello, executată de A. Bembel, și sculpturile lui Z. Azgur, printre care se remarcă sculptura plină de expresivitate „Cîntec de leagăn", lucrare executată cu multă măiestrie și cu adîncă sensibilitate omenească.

Noi spectacole satirice

La Teatrul de Comedie din Leningrad a fost pusă în scenă piesa „Pompadurii și pompadurele", al cărei scenariu este scris de K. Krivoșein după cunoscuta operă satirică a clasicului rus Saltikov-Șcedrin, iar Teatrul „Lensoviet" a reluat într-o montare nouă piesa „Procesul" a dramaturgului rus Suhovo-Kobilin.

În cronicile publicate asupra acestor spectacole, „Literaturnaia Gazeta" arată că, adresîndu-se repertoriului clasic, teatrele din Leningrad au reușit să creeze două spectacole satirice de înalt nivel artistic, în care sînt demascate și biciuite regimul autocrat, birocratic-funcționăresc și moravurile Rusiei țariste.

Reluînd piesa „Procesul", Teatrul „Lensoviet" a readus pe scenă o creație remarcabilă a dramaturgiei clasice ruse. Ca element nou în piesă poate fi considerat prologul „din partea autorului" introdus în piesă de regizorul principal al spectacolului, N. Akimov. Pe scenă se ivește lunga scară ierarhică în vîrful căreia domină „murdăria, iosnicia și putreziciunea" împodobite cu aur. Prologul, care dă o caracteristică a personajelor, este el însuși un act de acuzare la adresa moravurilor Rusiei țariste.

Interpreții, prin jocul lor realist, plin de expresivitate, au adus o mare contribuție la realizarea acestui spectacol

Cum se desfăşoară adunările generale în cercurile A.R.L.U.S.

— Raid-anchetă organizat de redacţia gazetei noastre în regiunea Iaşi —

În zilele de 5—7 martie a.c., redacţia gazetei noastre a organizat un raid-anchetă în regiunea Iaşi, pentru a urmări felul în care se desfăşoară adunările generale consacrate alegerii noilor organe de conducere a cercurilor.

Publicăm aci, unele aspecte constatate pe teren de redactorii şi reporterii noştri.

Un raion fruntaş

În raionul Roman, peste 140 din cele 170 de cercuri A.R.L.U.S. au ţinut pînă acum adunări generale pentru alegerea organelor conducătoare.

Numărul mare de alegeri efectuate, nivelul ridicat la care s-au desfăşurat cele mai multe dintre ele, faptul că multe dintre birourile de cercuri nou alese au şi trecut la activitate se datoreşte în mare măsură muncii temeinice duse de comitetul raional.

În primul rînd, trebuie relevată preocuparea tovarăşilor din comitetul raional, — Gavril Chirea, secretarul comitetului, Natalia Botezatu, Gheorghe Onu, Constantin Rusu, dr. Ion Herman, ing. Mandi Lender — pentru pregătirea activului obştesc, care a dat şi dă o contribuţie preţioasă în desfăşurarea alegerilor.

Cu ajutorul celor 63 de membri ai activului obştesc, comitetul raional a reuşit să cuprindă toate cercurile şi să le ajute în pregătirea şi desfăşurarea adunărilor generale.

În perioada alegerilor, atît cercurile de la oraşe cît şi cele de la sate au desfăşurat o susţinută activitate, ţinînd seama de specificul fiecărui loc de muncă.

Astfel, cercurile de la spitalul central, de la spitalul de copii din Roman, ş.a. au organizat manifestări despre folosirea energiei atomice în medicină. Cercurile de la I.M.S. —Roman au organizat o interesantă agitaţie vizuală care oglindeşte aspecte din dezvoltarea industriei de maşini din Uniunea Sovietică.

În cele mai multe din satele şi comunele din raion, cercurile A.R.L.U.S. au organizat conferinţe despre munca colhoznicilor în timpul iernii, despre pregătirile ce se fac în colhozuri pentru campania agricolă de primăvară.

O deosebită preocupare în această perioadă a constituit-o folosirea de noi forme de activitate. Astfel, în multe cercuri, printre care la cel de la fabrica „Răsăritul" şi tribunalul din Roman, din comunele Trifeşti, Secuieni, Porceşti, s-au organizat manifestări intitulate: „Privind harta U.R.S.S.", în cadrul cărora se vorbeşte despre geografia şi economia Uniunii Sovietice.

Sub directa îndrumare a colectivului de pe lîngă responsabilul muncii cultural-politice de masă, este transmisă în fiecare săptămînă emisiunea A.R.L.U.S. la staţia de radioamplificare din Roman.

Cercurile au organizat peste 160 de puncte centrale de agitaţie vizuală şi un număr mare de fotomontaje, care oglindesc cele mai noi aspecte din activitatea oamenilor sovietici.

Numai în ultimul timp, rîndurile membrilor A.R.L.U.S. au sporit cu peste 600 oameni ai muncii.

Planul şi realitatea

S-a gîndit, s-a tot gîndit tov. Const. Pristavu, secretarul comitetului raional A.R.L.U.S. Tg. Frumos, cum să potrivească mai bine lucrurile. Nu e o treabă uşoară să asiguri ca toate cele 93 de cercuri din raion să ţină adunările generale pentru alegerea noilor birouri. Şi apoi, tov. Pristavu avea o ambiţie pe care ne permitem s-o divulgăm: voia ca majoritatea adunărilor să se încheie pînă la sfîrşitul lunii februarie. Dar cum? Şi iată că tov. secretar a găsit însfîrşit soluţia. Sattsfăcut, a ridicat receptorul telefonului:

— Alo!.. Cu tov. Ioan Trifan, preşedintele cooperativei „7 Noiembrie" ...Tovarăşe preşedinte, trebuie să organizaţi adunarea generală a cercului A.R.L.U.S. Vă rog să-mi comunicaţi urgent data cînd o veţi ţine.

În ziua aceea, tov. Pristavu a avut mult de lucru... la telefon. A vorbit şi cu diriginte oficiului raional P.T.T. şi cu tov. Ion Bercea, directorul de la S.M.T. Tg. Frumos, şi cu tov. Strâchinaru, şeful staţiei C.F.R., şi cu alţi oameni cu funcţii de răspundere din Tg. Frumos.

Şi gîndea tovarăşul secretar: „cu asemenea oameni, care se bucură de autoritate în faţa maselor, nu se poate ca lucrurile să nu meargă bine".

Intr-adevăr, dacă parcurgi planul de acţiune al comitetului raional Tg. Frumos, eşti tentat să gîndeşti la fel ca tov. Pristavu. Din acest plan reiese că 91 din cele 93 de cercuri au avut programate adunările generale pînă la data de 27 februarie; că de fiecare cerc a răspuns în această perioadă un tovarăş „cu autoritate în faţa maselor", cum spune tov. secretar.

Cum se explică atunci faptul că pînă la data de 7 martie, în raionul Tg Frumos, au avut loc numai 49 de adunări generale ale cercurilor?

Explicaţia nu e greu de găsit. Dar pentru a lămuri această situaţie, e bine să vedem cum se petrec lucrurile în cîteva cercuri din acest raion. Să ne oprim, de pildă, la cercul de la S.M.T. Tg. Frumos, a cărui adunare generală trebuia să aibă loc în ziua de 21 februarie — conform planului alcătuit de tov. Pristavu — şi de care răspundea, tot conform planului, directorul staţiunii. Prins de o mulţime de treburi — mai ales în această perioadă cînd întregul colectiv al staţiunii se află în toiul pregătirilor pentru campania agricolă de primăvară — tov. director a uitat de promisiunea făcută secretarului comitetului raional A.R.L.U.S. de a organiza adunarea generală a cercului. Astfel că, în acest cerc, alegerile n-au avut loc nici pînă în ziua de astăzi. La fel s-au petrecut lucrurile în comuna Butea, unde cercul trebuia îndrumat de tov. Boris Pădure, dirigintele oficiului raional P.T.T.

Iată doar cîteva aspecte ce oglindesc rezultatele muncii formale pe care o desfăşoară secretarul comitetului raional Tg Frumos. Iată care este explicaţia faptului că alegerile în cercurile A.R.L.U.S. din acest raion continuă să decurgă în mod nesatisfăcător, contrazicînd datele înşirate atît de limpede în planul de acţiune al tovarăşului Pristavu.

A luat fiinţă un nou cerc

Cînd au început alegerile organelor de conducere ale organizaţiilor A.R.L.U.S., salariaţii întreprinderii economice raionale Tg. Frumos au propus comitetului raional să le ajute să organizeze un cerc A.R.L.U.S.

La adunarea consacrată alegerii biroului au asistat, în afară de membrii cercului, şi o serie de invitaţi.

În conducerea cercului au fost aleşi tovarăşii Emil Apostoaiei, preşedinte, Dumitru Nigel, responsabil organizatoric, Didina Strâchinescu, responsabilă cultural, Gheorghe Cozmaciuc, responsabil financiar şi Mircea Mifieş, responsabil cu învăţămîntul popular de limba rusă.

★

Participanţii la adunarea generală au încredinţat tovarăşilor aleşi în conducerea cercului A.R.L.U.S. sarcina de a pregăti o seamă de acţiuni care să permită salariaţilor întreprinderii să fie la curent cu problemele importante ale actualităţii sovietice, cu noile lucrări literare sovietice traduse în limba romînă ş.a.m.d. De asemenea, membrii cercului au cerut biroului să întereseze de organizarea unui curs popular de limba rusă.

Cînd lipseşte grija pentru conţinut

La alegerea noului birou al cercului de cartier „13 Decembrie" din Vaslui au fost de faţă toţi membrii cercului. Desigur, faptul trebuie considerat ca un succes, la care a contribuit în mare măsură şi activul obştesc.

Acţiunea acestui activ n-ar fi trebuit însă să se limiteze la o simplă convocare şi să fie prilej numai de punere la punct a cotizaţiilor şi reînregistrarea membrilor. Indicaţiile vagi pe care tov. Anton Dumitru secretarul comitetului raional Vaslui le-a dat în fugă activului obştesc au fost unilaterale, privind doar chestiuni organizatorice.

Neglijarea conţinutului politic al muncii s-a răsfrînt şi asupra dării de seamă; aceasta a enumerat doar manifestările organizate de cerc, fără să intre în analiza lor.

Lipsa de îndrumare politică s-a văzut şi din faptul că un participant la adunarea generală s-a interesat doar de numele membrilor din birou, iar altul a vorbit în general despre scopurile Asociaţiei noastre, fără să discute în mod concret munca propriu zisă a cercului.

Or, din acest punct de vedere, erau destule de spus; cît de folositoare ar fi fost, de pildă, discutarea sarcinilor ce revin cercului în difuzarea experienţei agrotehnice sovietice la întovărăşirea „13 decembrie" din care face parte majoritatea membrilor cercului.

Concluzii-tip

Alexandru Drăgoi, secretarul comitetului oraşenesc A.R.L.U.S. Iaşi, participă la unele adunări generale. Cum e şi firesc, de fiecare dată ia cuvîntul, în calitate de preşedinte al prezidiului adunării.

A trage concluzii, e o treabă anevoioasă: cere efort şi urmărire atentă a dezbaterilor.

Cum e un om descurcăreţ, tov. Drăgoi a găsit o rezolvare comodă şi am putea spune, chiar ingenioasă a acestei probleme. El şi-a alcătuit nişte concluzii-tip, valabile în orice împrejurare. Ele sună cam astfel: „Din darea de seamă prezentată în adunarea generală, au reieşit succesele obţinute de cercul dumneavoastră. Dar pe lîngă aceste succese, au existat şi unele lipsuri. În munca sa viitoare, noul birou al cercului va trebui să ţină seamă de lipsurile vechiului birou şi să desfăşoare o activitate mai vie" etc... etc...

După aceste formulări generale, urmează cîteva sfaturi, după caz. Numai că aceste sfaturi au produs stupoare, de pildă, în rîndul salariaţilor Bibliotecii Centrale „N. Bălcescu" şi ai Întreprinderii de construcţii de căi ferate. Ei au aflat cu această ocazie că cercurile lor trebuie să contribuie la sporirea bunurilor de larg consum. (Bănuim că aceste „sfaturi" fuseseră rezervate iniţial cercurilor din industria uşoară, dar, în zelul său de a-şi încheia cît mai repede concluziile, tov. Drăgoi le-a citit fără să se mai gîndească).

Improvizaţii...

Printre raioanele codaşe în desfăşurarea alegerilor se află şi comitetul oraşenesc A.R.L.U.S.-Iaşi. Din 220 de cercuri, pînă la 7 martie crt. doar 77 îşi aleseseră noile birouri.

Care e cauza acestei rămîneri în urmă? La urechile tovarăşului Alexandru Drăgoi, secretarul comitetului oraşenesc au ajuns sfaturi şi în ultimele luni chiar instrucţiuni cu privire la atragerea şi organizarea unui larg activ obştesc. Toate, însă, se vede treaba că i-au intrat pe-o ureche şi i-au ieşit pe cealaltă.

A sosit şi perioada alegerilor orgonelor de conducere. Ce te faci cu cele 220 de cercuri? Să le cuprinzi singur? Asta nu-i nici treabă de secretar şi nici omeneşte posibil. Ar însemna să conduci personal cîte 4—5 alegeri pe zi (inclusiv duminicile).

„Dar ce-ar fi, la urma urmei, să mai pun la treabă şi pe membrii comitetului oraşenesc?" — se gîndi el. Zis şi făcut. Se socoti mai întîi care dintre aceştia is cei mai activi. Luă un tabel al cercurilor şi începu repartiţia:

Profesorului universitar Ion Creangă, preşedintele comitetului oraşenesc A.R.L.U.S., îi dădu în grijă cercurile de la Universitate, Institutul Politehnic şi Institutul Agronomic (cca. 15 cercuri). Apoi, directorului unui spital — 18 cercuri, unui alt membru 7, altuia 13, ş.a.m.d. Văzînd că numărul cercurilor nerepartizate continuă să rămînă mare, îi mai veni în minte încă o soluţie: profesorii cursurilor populare de limba rusă. Au, n-au vreme, ştiu ori nu ştiu să se descurce în activitatea A.R.L.U.S., se pomeni fiecare cu cîte un număr de cercuri.

E drept că, în ciuda ultimei repartiţii, mai rămăseseră cîteva zeci de cercuri necuprinse, dar asta nu-l îngrijoră pe tov. secretar. Majoritatea era asigurată cu o „instruire şi îndrumare" în toată puterea cuvîntului.

Şi uite aşa, mulţumit de treaba făcută, şi-a petrecut tov. Drăgoi săptămînile. Ba, să fim drepţi, mai primea din cînd în cînd cîte un proces verbal şi o dare de seamă de la vreun cerc ce-a ţinut alegerile, ori cîte un telefon de la aşa zisul său activ obştesc.

Şi iată rezultatele.

Alegerile au avut loc mai ales în cercurile din şcoli. Pe cînd la Universitate, de pildă, din 8 cercuri, şi-a ales noul birou doar unul singur, la Regionala C.F.R., în cele 12 cercuri domneşte o atmosferă de calm deplin ş.a.m.d.

Cele mai multe alegeri au loc fără prezenţa delegatului comitetului oraşenesc, cu încălcări ale instrucţiunilor Consiliului General A.R.L.U.S. Astfel, la şcoala de 7 ani nr. 11 de fete, adunarea generală a ales doar un nou preşedinte, restul biroului rămînînd acelaşi, iar la şcoala elementară nr. 7, în cadrul aceleiaşi adunări a elevilor şi corpului didactic, s-a ţinut, atît o aniversare festivă cît şi alegerea noului birou al cercului A.R.L.U.S.

E surprinzător că biroul comitetului regional al cărui sediu se află în imediata vecinătate a comitetului oraşenesc, n-a întins pînă acum o mînă în ajutorarea tov. Al Drăgoi. Dacă nu se vor lua măsuri, măcar acum, în ceasul al 11-lea, de atragere şi instruire a unui număr suficient de oameni care să asigure organizarea şi conducerea alegerilor în cercuri, comitetul oraşenesc A.R.L.U.S.-Iaşi nu va izbuti să termine pînă la data hotărîtă acţiunea de alegere a noilor birouri ale cercurilor.

„....Nici prea rău nu stăm"

Şapte martie, dimineaţa. Pătrundem în sediul comitetului regional A.R.L.U.S.-Iaşi. Atmosfera calmă, patriarhală, din birouri contrastează izbitor cu aşteptările noastre. În afară de secretar (reţinut de boală), ceilalţi doi membri ai biroului comitetului regional aşezaţi la birouri, se află încă sub impresia clipelor de odihnă de duminică.

— După cît se vede, aici treaba merge strună, — este înclinat să-şi zică cel care păşeşte pentru prima oară pragul comitetului regional.

Oare aşa să fie?

— Tovarăşe Mazilu! ne adresăm şefului secţiei muncii cultural-politice de masă, care-l înlocuieşte pe secretarul comitetului regional. Eşti bun să ne spui care e situaţia alegerilor în regiunea Iaşi?

— Să vedeţi!... N-aş putea spune că-i chiar aşa de strălucită, dar nici prea rău nu stăm. Din 1384 de cercuri, au avut loc alegeri în 776.

— Asta înseamnă că în 5 săptămîni şi-au ales noile birouri abia 56% din cercuri. Veţi reuşi oare să organizaţi în mai puţin de 2 săptămîni restul de 44%?

— Sînt convins — răspunde Dan Mazilu. În unele raioane, ca Roman, Negreşti, Iaşi, Paşcani, alegerile sînt pe sfîrşite.

— Dar în celelalte 6 raioane?

— Ei, aici îi buba. La Hîrlău, Codăeşti, Vaslui, Tg. Frumos, nu ne doare capul. Avem oameni mai buni. Greu e în raionul Huşi, unde din 160 de cercuri au avut loc alegeri numai în 25, greu e şi în oraşul Iaşi.. Dar să n-aveţi nici o grijă. Vom termina alegerile la cercuri în termenul stabilit.

Mărturisim că siguranţa tov. Mazilu ne-a impresionat.

...Numai că, pînă la 20 martie — data fixată pentru terminarea acţiunii — au rămas mai puţin de 2 săptămîni.

★

Visul lui Dan Mazilu

Desen de Gion

Cînd visul prinde fin să-l vină
Printre rapoarte şi-apostile,
Doar ochelarii prind lumină
În odihnitele lentile.

Ce mari sînt cifrele visate
Şi ce sublimă socoteală!
Dar numai una nu răzbate
Prin ele: cifra cea reală!

Pentru recolte bogate de porumb

MARK OZERNII
şef de echipă din colhozul „Partizanul roşu", Erou al Muncii Socialiste, laureat al Premiului Stalin

Plenara din ianuarie a C.C. al P.C.U.S. a arătat că una dintre cele mai mari rezerve pentru sporirea producţiei de cereale este lărgirea semănăturilor de porumb.

Experienţa acumulată în ultimii ani în ce priveşte cultivarea porumbului în diferite zone dovedeşte că această cultură preţioasă şi foarte productivă poate fi şi trebuie semănată pe mari întinderi în toate regiunile agricole ale U.R.S.S.

Porumbul creşte şi se dezvoltă bine în diferite soluri. Cînd se aplică raţional regulile agrotehnice, el dă recolte bogate.

Astfel, în 1949, de pe o suprafaţă de 8 ha, echipa noastră a obţinut 175 chintale la hectar, iar într-un sector separat de 2 ha am obţinut 223,8 chintale la hectar.

Chiar şi în 1954, cel mai nefavorabil din ultimii ani, am strîns de pe 18 hectare în medie cîte 40 chintale de porumb boabe la hectar.

Recolta bogată de porumb depinde nu numai de felul cum s-a prelucrat şi îngrăşat terenul, de durata însămînţării şi de măsurile agrotehnice de îngrijire a plantei, ci şi de varietatea de porumb.

Trebuie să remarcăm că porumbul, ca oricare altă plantă, poate fi modificat în direcţia necesară, poate fi adaptat la condiţiile locale şi poate da recolte bogate, stabile.

În acest scop, în echipa noastră, de pildă, prin hibridizare, s-a obţinut o varietate proprie de porumb, „Partizanka". Colhoznicii din raionul Lihovski au apreciat cum se cuvine varietatea „Partizanka". În majoritatea artelurilor agricole, acest soi dă an de an recolte bogate. Soiul „Partizanka" este cunoscut şi în afara raionului Lihovski. Considerăm că hibrizii de porumb între soiuri sînt cei mai stabili şi dau recolte mai bogate.

Bineînţeles, pentru obţinerea de recolte bogate nu sînt nici pe departe de ajuns numai seminţele de calitate superioară. În afară de aceasta, este necesar să se aplice la timp toate măsurile agrotehnice. Cele mai bune premergătoare ale porumbului în asolament sînt culturile de leguminoase pentru boabe şi cerealele de toamnă semănate în ogor negru. Fiind o cultură prăşitoare, porumbul, cînd este îngrijit cum trebuie, este la rîndul său o premergătoare extrem de bună pentru toate cerealele de primăvară. Este bine să se semene porumbul şi în ogor negru. Strîngîndu-se la timp recolta, se pot apoi însămînţa culturi de toamnă.

Porumbul este o plantă pretenţioasă. Ea răsplăteşte din plin pe acei care cultivă solul cum se cade. Echipa noastră a făcut semănături de porumb în diferite soluri. Pe şesuri, noi, de obicei, executăm dezmiriştirea şi aratul timpuriu pentru ogoarele de toamnă cu un plug cu antetrupiţă la o adîncime de 22-25 cm. Pe terenurile joase, inundate de apele de primăvară, nu se recomandă să se facă arături de toamnă, deoarece apele de primăvară pot să spele cele mai fertile părticele ale solului. De aceea, noi facem arătură de primăvară, cam tot la adîncimea de 22-25 cm. concomitent cu boronitul.

Echipa luptă pentru recolte bogate în decursul întregului an. Iarna, noi acumulăm umiditatea în sol. Pe ogoarele pe care urmează să fie semănat porumb, reţinem zăpadă: aşezăm parazăpezi, împrăştiem crengi. Chiar din toamnă, începem să strîngem îngrăşăminte — cenuşă, gunoi de păsări, gunoi de grajd. În acelaşi timp, pregătim seminţele. Le păstrăm într-o încăpere uscată. În cursul iernii, le lopătăm de 2-3 ori; le verificăm de 3-4 ori capacitatea de încolţire. Înainte de însămînţare, le tratăm cu granozan.

În preajma însămînţării, se face o prelucrare a pămîntului pentru păstrarea umidităţii, distrugerea buruienilor şi crearea de condiţii favorabile semănatului şi încolţirii seminţelor. De obicei, facem de timpuriu boronitul, cultivaţia, tăvălugitul, iar, cîteodată, a doua cultivaţie şi a doua tăvălugire a pămîntului.

Trebuie să ne oprim în mod deosebit asupra nutriţiei plantelor. Se poate spune fără exagerare că metodele agrotehnice ce urmăresc sporirea în sol a cantităţii de substanţe nutritive necesare pentru dezvoltarea plantelor au o însemnătate hotărîtoare în lupta pentru obţinerea de recolte bogate de porumb. În acest scop, echipa noastră introduce în arătura principală cîte 18-20 tone de gunoi bine dospit la hectar. După rărirea rîndurilor, înainte de prima prelucrare a întrerîndurilor, îngrăşăm suplimentar solul cu gunoi de păsări bine mărunţit, în proporţie de 4 chintale la hectar. O a doua îngrăşare are loc cînd porumbul este înalt de 50—60 cm. În acest scop, folosim de obicei mustul de gunoi diluat cu apă, cîte 40.000 de litri la hectar, adică cîte un litru la fiecare plantă.

Timpul şi modul de însămînţare a porumbului influenţează de asemenea recolta. Echipa noastră seamănă porumb la timpul cel mai favorabil, cînd solul este încălzit. Însămînţarea o facem în 2-3 zile. Însămînţăm după metoda cuiburilor aşezate în pătrat. Practica a arătat că aceasta este cea mai bună metodă de însămînţare a porumbului. Ea ne permite să folosim maşinile nu numai la însămînţare, dar, şi mai ales, la prelucrarea întrerîndurilor. Semănăm în fiecare cuib cîte 3-4 boabe, ceea ce reprezintă pentru varietatea noastră 12-15 kg seminţe la hectar. Seminţele la îngropăm la o adîncime de cel puţin 10—12 cm.

În cazul cînd înainte de răsărirea plantelor tinere se formează scoarţă, boronim a doua oară. Efectuăm boronitul după apariţia plantei, cînd porumbul formează 2-3 frunze.

Porumbul are nevoie de o îngrijire minuţioasă. Numai dacă e rărit, dacă se prelucrează întrerîndurile şi se plivesc rîndurile la timp, dă porumbul recolte bogate. Prelucratul între rînduri îl facem cu cultivatoare de tractor. Prima prelucrare cu cultivatorul în lungul şi de-a curmezişul rîndurilor o facem atunci cînd pe tulpină apar 4-5 frunze. Pentru a nu dăuna plantelor, sapele cultivatorului sînt aşezate la o distanţă de 10 cm de rînduri. Adîncimea trebuie să fie de 8-10 cm. Cînd planta atinge o înălţime de 18-20 cm, efectuăm a doua cultivaţie, la o adîncime de 6—8 cm.

După două săptămîni, prelucrăm întrerîndurile pentru a treia oară.

Înainte de apariţia inflorescenţelor masculine, facem a patra cultivaţie, tot de-a lungul şi de-a curmezişul.

Deosebită atenţie acordăm răritului plantelor în cuiburi. De obicei, răritul îl facem cînd porumbul formează 3-5 frunze. În fiecare cuib lăsăm două plante, cele mai dezvoltate. În cuibul în care nu există nici o plantă sau lipseşte una, răsădim porumb din alte cuiburi. În urma răritului, pe un hectar rămîn 40.800 de plante. Acest număr, bineînţeles, nu este obligatoriu totdeauna. Densitatea firelor de porumb trebuie să corespundă cu strictele condiţiilor locale concrete.

Cînd porumbul atinge o înălţime de 50-60 cm, pe el apar lăstari neproductivi. Lăstarii nu dau recoltă. Noi îi tăiem cu un cuţit bine ascuţit cînd ating o lungime de 18-20 cm. Copilitul îl facem de 2-3 ori, de obicei la mijlocul sau la sfîrşitul zilei, cînd plantele nu sînt atît de suculente şi nu se frîng uşor.

O resursă serioasă pentru sporirea producţiei de porumb la hectar este polenizarea artificială. Pentru ce este ea necesară? Întrucît ştiuleţii nu înfloresc în acelaşi timp, mulţi dintre ei nu se polenizează şi nu se umplu bine cu boabe. Pentru a evita acest lucru, noi îi polenizăm artificial. Iată cum procedăm. După 10-12 zile de la însămînţarea principală, însămînţăm suplimentar cu porumb un lot mic. Aci avem totdeauna polenul necesar. Îl stringem în căldări, îl trecem prin site, îl turnăm în sticle, iar din sticle, prin tifon, îl presărăm pe firişoarele nepolenizate ale ştiuleţilor. Potrivit calculelor noastre, efectuînd de 2-3 ori polenizarea artificială, obţinem un spor de recoltă de aproximativ 15%.

Recolta încununează întreaga noastră activitate. Recoltăm porumbul într-un timp scurt şi fără pierderi. Acordăm deosebită atenţie porumbului de sămînţă. Ştiuleţii îi uscăm totdeauna pe arii pînă la un procent de umiditate de 13-14%. Iarna păstrăm seminţele pe ştiuleţi. Ştiuleţii cei mai buni, aleşi pentru sămînţă, îi dezvelim de pănuşi, îndoind pănuşii spre partea inferioară. Apoi, legăm ştiuleţii în mănunchiuri de cîte 15-20 bucăţi, îi atîrnăm în poduri uscate, unde se păstrează pînă primăvara.

Acum, ne pregătim pentru însămînţare. Însufleţiţi de hotărîrea Plenarei din ianuarie a C.C. al P.C.U.S., membrii echipei noastre şi-au luat angajamentul să obţină în acest an o recoltă de 150 chintale de porumb la hectar, de pe 19 hectare, iar de pe un lot special, de 225 chintale la hectar. Ne dăm toată străduinţa ca să îndeplinim cu succes acest angajament.

INSTANTANEE

Contagiune la Sanepid

Adunarea generală care a ales noua conducere a cercului A.R.L.U.S. de la Sanepidul regional-Iaşi va rămîne în memoria celor 39 de participanţi.

Mai ales partea a doua a adunării, cînd preşedintele a anunţat trecerea la punctul: propuneri de candidaţi — fapt ce a determinat o însufleţire a asistenţei — e demnă de remarcat.

Cum e şi de aşteptat, rezultatul unei animaţii, în asemenea situaţii, este o ploaie de propuneri. Aceasta a bucurat atît pe prezidiul cît şi întreaga adunare. S-au propus şi s-au ales pe rînd: preşedintele cercului, culturalul, responsabilul organizatoric... Zelul propunerilor şi alegerii contaminase pe cei de faţă. După alegerea responsabilului cu problemele învăţămîntului popular de limba rusă, s-a ivit propunerea de a alege trei responsabili financiari. Întreaga sală a ovaţionat această fericită idee, şi... s-au ales într-adevăr trei responsabili financiari! Cum responsabilităţile din cadrul biroului cercului se epuizaseră, oamenii s-au gîndit că n-ar fi rău să se creeze noi responsabilităţi, în cadrul activului obştesc al cercului. Astfel, au mai fost aleşi: trei oameni care să răspundă de problemele muncii cultural-politice de masă şi agitaţiei vizuale, alţi 3 corespondenţi voluntari de presă şi pentru folosirea materialului documentar, iar alţi trei pentru problemele difuzării presei A.R.L.U.S. şi abonamente.

Cînd s-au încheiat alegerile, cei cîţiva nealeşi priveau consternaţi prin sală, miraţi că nu se găsiseră şi pentru ei cîteva responsabilităţi.

Evident şi această adunare s-a desfăşurat fără participarea vreunui delegat al comitetului oraşenesc A.R.L.U.S.

O formulă originală

Sala de festivităţi a şcolii elementare din satul Ruginoasa, raionul Paşcani, era tixită de lume. De dimineaţă se adunaseră aici oameni de toate vîrstele, bărbaţi, femei, elevi. Printre aceştia se aflau şi membrii cercului A.R.L.U.S., care fuseseră chemaţi să aleagă noul birou al cercului. Pe la orele nouă se deschise şedinţa.

Apăru o tovarăşă care se adresă adunării cu invitaţia de a face propuneri pentru prezidiu.

Unul din membrii A.R.L.U.S. îl propuse pe Gheorghe Bodoşcă dar, spre mirarea propunătorului şi a celorlalţi membri A.R.L.U.S., tovarăşa preciză că... bărbaţii nu sînt admişi.

— Dar ce, bărbaţii nu mai sînt demni să fie aleşi în prezidiu la A.R.L.U.S.? — se revoltă propunătorul.

— Acum alegem comisia de femei din sat! — aduse lumină tovarăşa, şi atunci... membrii A.R.L.U.S. se resemnară.

Odată aleasă comisia de femei, chipuri noi populară masa prezidiului.

Un tovarăş luă cuvîntul anunţînd că supune spre discuţie gestiunea cooperativei.

— Care gestiune, fraţilor? — întrebă din fundul sălii un membru al cercului A.R.L.U.S., neînţelegînd despre ce este vorba.

— Gestiunea cooperativei, tovarăşe, lămuri răspicat vorbitorul din prezidiu şi adăugă: nu putem alege noul comitet de conducere al cooperativei pînă nu dăm descărcare celui vechi.

Se făcuseră ceasurile cinci după masă cînd se lămuriră lucrurile şi cu cooperativa. Membrii A.R.L.U.S. primiră, satisfăcuţi, vestea că se deschide, în sfîrşit şi adunarea generală a cercului.

Tare bucuros era şi tov. Mihalache Gheorghe, secretarul comitetului raional A.R.L.U.S. Paşcani care, venit de dimineaţă în sat, aflase despre aceasta îngrămădeală de şedinţe şi o acceptase: vedeţi dumneavoastră, în acest fel, în sală fuseseră de faţă, la alegerea noului birou, mulţi oameni, mult mai mulţi decît cuprindea cercul A.R.L.U.S.

Ce sînt punctele de suspensie?

In gramatica limbii romîne, la capitolul Punctuaţie, se spune că punctele de suspensie (...) notează o întrerupere în vorbire, după care uneori urmează suprimarea ideii, iar alteori continuarea se subînţelege.

Spre surprinderea celui ce şi-ar arunca ochii asupra procesului verbal al adunării generale a cercului A.R.L.U.S. de la facultatea de chimie a Universităţii din Iaşi, ar constata că, „Cercul A.R.L.U.S. cuprindea pînă în luna februarie... (?!) membri, iar în luna februarie au mai fost înscrişi încă 14 membri". Deci în total, în facultate, sînt în prezent ... plus 14 membri.

După cum vedeţi, cei ce-au întocmit acest proces verbal al adunării generale dau o interpretare cu totul nouă rolului punctelor de suspensie în scriere.

Din păcate, asemenea puncte de suspensie caracterizează multe aspecte ale activităţii acestui cerc.

Pe urmele materialelor publicate

Mai multă preocupare pentru extinderea metodelor sovietice

Am urmărit cu interes articolele publicate de „Veac nou" la rubrica „Tribuna aplicării experienţei sovietice". De un real folos ne-au fost articolele tovarăşilor Friederich Maiorovici şi Antoaneta Alexovici.

În lumina problemelor ridicate în aceste articole, am analizat şi noi munca noastră. Şi la noi în fabrică, o parte dintre muncitori folosesc metodele sovietice Kovaliov, Kotlear, Antonina Jandarova, Ciutkih şi obţin rezultate bune în producţie. Astfel, brigada „21 Decembrie" condusă de fruntaşul în întrecerea socialistă Mauriciu Friedmann, aplicînd metoda sovietică Ciutkih, dă produse de calitate şi depăşeşte în medie norma cu 50—60%.

Muncitoarele Berta Kovacs şi Ana Lang, preluînd schimbul din mers după metoda sovietică Antonina Jandarova, au reuşit să elimine timpii morţi.

Sînt succese însemnate de care ne bucurăm cu toţii, care contribuie la confecţionarea de cît mai multe şi mai bune articole de lînă pentru copii. Dar, vorba proverbului: „Cu o floare nu se face primăvară". Cu cîţiva fruntaşi care aplică aplicării experienţei sovietice, nu vom reuşi să obţinem o producţie sporită care să contribuie la satisfacerea cerinţelor mereu crescînde ale oamenilor muncii, dacă nu extindem pe scară largă înaintatele metode sovietice.

Este slabă în această privinţă activitatea cercului A.R.L.U.S. În deosebi, este nesatisfăcătoare preocuparea de a populariza rezultatele obţinute de muncitorii care folosesc experienţa sovietică. Acestea sînt lipsuri care trebuie lichidate. Printr-o muncă mai perseverentă, prin antrenarea muncitorilor fruntaşi, maiştrilor, tehnicienilor şi inginerilor în răspîndirea înaintatei experienţe sovietice, vom reuşi ca toţi muncitorii din fabrica noastră să o cunoască şi să o folosească, să realizeze produse tot mai multe, mai bune şi mai ieftine.

EMERIC FENYES
şeful producţiei
fabrica de tricotaje „Varga Katalin" Cluj

Pretinsa și adevărata „cortină de fier"

V. BOROVSKI

Mister Kee, secretar de stat adjunct al S.U.A., la fel ca și mulți dintre colegii săi, are pasiune pentru mitologie. De aceea, se înțelege amărăciunea pe care o resimte cînd unul din miturile preferate ale Washingtonului — mitul despre „cortina de fier" sovietică este spulberat.

Ajutorul lui Dulles n-a întîrziat să-și exprime necazul în mod public. Luînd cuvîntul, zilele trecute, la New York, David Kee s-a năpustit asupra acelor străini care vizitînd Uniunea Sovietică s-au convins personal că „cortina de fier" sovietică există numai în imaginația mincinoșilor de profesie.

Într-adevăr, numeroase delegații străine, și în special americane, oameni politici de seamă și reprezentanți ai vieții publice, ziariști, oameni de afaceri, studenți, deputați, au vizitat U.R.S.S.

Este caracteristic că mulți dintre aceștia sînt cunoscuți că nu sînt cîtuși de puțin prieteni ai Uniunii Sovietice.

Numai în 1954, recunoaște Kee, „peste o mie de delegații au venit în Uniunea Sovietică și au plecat din Uniunea Sovietică".

In anii 1953—1954, americanii care veniseră în Uniunea Sovietică au vizitat Moscova, Leningrad, Kiev, Minsk, Baku, Tbilisi, Alma-Ata, Așhabad, Zaporojie, Poltava, Penza, Aktiubinsk, Karaganda, Stalingrad, Astrahan, Odessa, Batumi, Soci, Yalta, Iakutsk, Cita, Habarovsk, Barnaul și numeroase alte orașe din Uniunea Sovietică. Ei au parcurs mii de kilometri vizitînd colhozuri, fabrici, uzine etc. **„Redactorii americani care s-au înapoiat de la Moscova** — scria în 1953 ziarul londonez „Daily Mail"—, **declară că n-a fost o cortină de fier".**

Studentul american Robert Carren, care a vizitat anul trecut U.R.S.S., a declarat la New York: **„Libertatea de care ne-am bucurat, ne-a surprins (!). Noi puteam merge pretutindeni și să vorbim cu cine ne plăcea".**

Asemenea declarații se pot cita fără număr. Tocmai ele îl scot din fire pe mister Kee. Iată de ce el a declarat prevenitor că vizitele străinilor în U.R.S.S., „nu sînt decît o propagandă în favoarea Uniunii Sovietice" și a amenințat că Statele Unite nu pot „avea o atitudine indiferentă față de aceasta".

Kee a recunoscut în felul acesta că Departamentul de Stat al S.U.A. **se teme** ca nu cumva vizitele continue ale străinilor în U.R.S.S. să spulbere definitiv minciunile pe care acesta le colportează. In același timp, secretarul de stat adjunct s-a lansat în considerațiuni încîlcite despre faptul că miile de delegații străine care călătoresc liber prin țara noastră nu văd totuși ceea ce ar vrea să vadă însuși mister Kee.

Eforturile Departamentului de Stat al S.U.A. de a renaște basmul despre „cortina de fier" sovietică sînt lesne de înțeles. Departamentul de Stat are nevoie de aceasta pentru a abate atenția popoarelor de la adevărata cortină de fier care există, nu peste nouă țări și mări, ci în Statele Unite înseși.

Pot fi citate numeroasele exemple ale nenumăratelor restricții de care este legată astăzi o călătorie a străinilor în S.U.A., și procedurile înjositoare la care aceștia sînt supuși. Dar buba nu este numai aci. Inseși Statele Unite s-au transformat într-un fel de lagăr de concentrare pentru numeroși americani progresiști cărora, contrar constituției S.U.A., nu li se permite să plece peste hotarele țării.

Cine nu știe că pe Paul Robeson, cîntăreț cu renume mondial și militant pe tărîm social, autoritățile americane l-au privat încă de acum cîțiva ani, de posibilitatea de a pleca în străinătate?

După cum a recunoscut în 1952 guvernul S.U.A., lui Paul Robeson i s-a confiscat pașaportul pentru că el „în anii trecuți a desfășurat o deosebită activitate politică, luînd atitudine pentru independența popoarelor coloniale din Africa".

Iată, așa dar, în ce constau „libertățile" cetățenilor americani despre care perorează atît de mult personalitățile marcante din S.U.A.!

Intr-un recent discurs, secretarul de stat al S.U.A., Dulles, a declarat că el se zbate nu numai ca „să dea poporului Statelor Unite posibilitatea de a se folosi de binefacerile libertății" dar și ca alte popoare „să fie libere".

Trebuie să credem însă că alte popoare nu doresc asemenea „libertăți" cu care astăzi sînt încătușați de mîini și de picioare americanii. Nici elocvența domnului Dulles, nici eforturile extraordinare ale adjunctului său Kee, nu vor abate atenția popoarelor de la faptul că dacă există undeva cortina de fier — nu pretinsă ci reală — în acest caz ea există în Statele Unite.

(Din „Pravda")

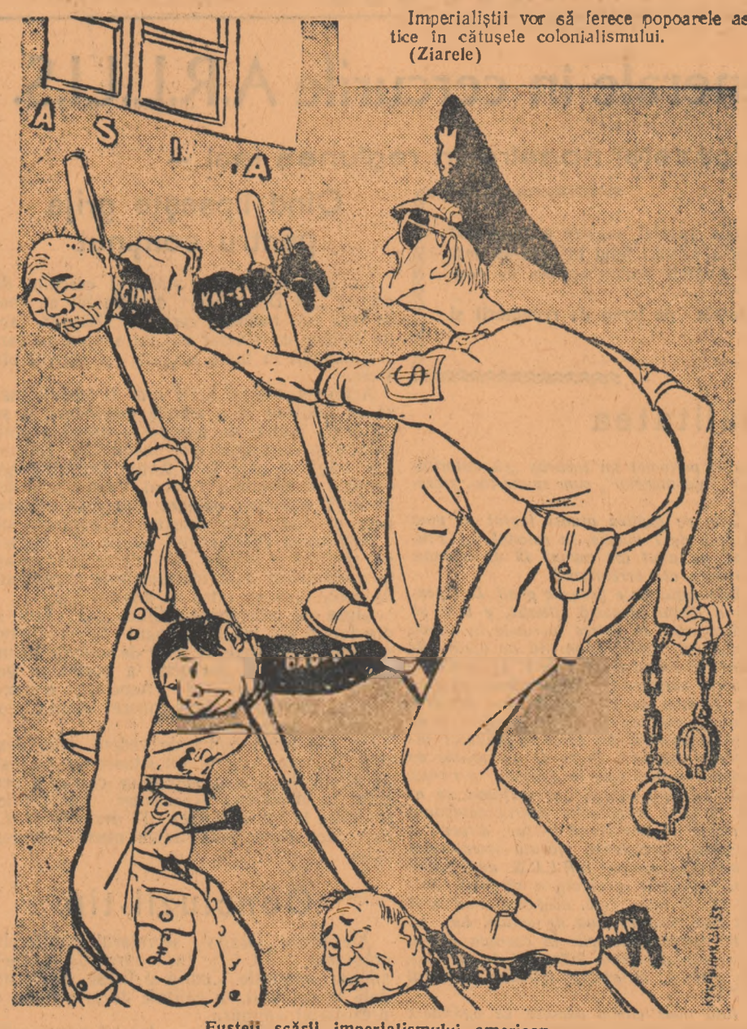

Imperialiștii vor să ferece popoarele asiatice în cătușele colonialismului. (Ziarele)

Fusteii scării imperialismului american

(Desen de Kukrîniksî

Madam' pornește la război

Soția lui Cian Kai-și a declarat următoarele: „Sînt pe deplin convinsă că continentul va fi cucerit. Cînd și cum, asta n-aș putea spune. Dar privirile noastre sînt neîncetat ațintite spre acest țel".

(Ziarele)

Cucoana — cum se vede treaba
Milităroasă-i, deși cam
Trecută. Să-i grăim: — Degeaba
Te umfli-n pene azi, madam'!
Sfîrșitul jalnic o să-ți vină;
Căci, orișicît te-ai frămînta,
Către continentala Chină
De mult e-nchisă calea ta.
Falit ți-e soțul. Chinei, frică
Nu-i de-a sudălmilor risipă:
Vă va zvîrli ca pe-o nimică
De pe Formoza, într-o clipă!

SERGHEI ȘVEȚOV

Desen de I. Ganf.

In cîteva cuvinte

● **Ziarul „Der Abend", într-o știre din Bonn, publică declarația făcută de P. Nahm, secretar de stat la Ministerul de la Bonn pentru chestiunile refugiaților, în care se arată că, în primul semestru al anului 1954, un număr de 6.000 persoane au părăsit Germania occidentală plecînd în Republica Democrată Germană, iar în cel de al doilea semestru — 7.000 persoane.**

● *Ziarele austriece au publicat, recent, un clișeu care nu este lipsit de interes: reprezentanții autorităților municipale din orașul Graz, în frunte cu primarul general-adjunct, Amschle, alături de „huliganii hitleriști la o întîlnire revanșardă.*

„Oaspeții de onoare" — erau membrii „partidului populist" austriac, care face parte din coaliția guvernamentală. In legătură cu aceasta, ziarul „Oesterreichische Volksstimme" remarcă faptul că „devin tot mai strînse legăturile între aripa dreaptă a „partidului populist" austriac și conducătorii fasciști, vechi și noi".

● **Ziarul francez reacționar „L'Aurore" este cunoscut ca fiind un zelos propagator al tezei americane că „francezii mănîncă prea mult".**

In prezent, ziarul a început din nou să pledeze pentru „economii", sub un aspect și mai neobișnuit. „Prea des parizienii aruncă la iada cu gunoi coji de pîine — scrie „L'Aurore". De ce să nu se permită studenților să stringă de două ori pe lună aceste coji și să le ducă acasă?"...

De mult n-au mai putut fi citite rînduri atît de cinice!

● Ziarul „Christian Science Monitor" relatează că numărul delicvenților minori a luat în orașul Philadelphia proporții alarmante. In ultimul timp, bande de elevi, în vîrstă de 13—18 ani, luptă între ele, atacă automobile și autobuze, terorizează pietonii și comit chiar asasinate. Un membru al consiliului municipal a propus ca, începînd de la ora 23,30, tinerilor sub vîrsta de 17 ani să le fie interzisă circulația pe străzile orașului. Părinții au arătat că aceasta nu ar fi decît un paliativ, întrucît adevăratele cauze ale situației sînt condițiile proaste de trai, vînzarea pe scară largă a stupefiantelor, „comics"-urile și filmele cu gangsteri.

● *Locuitorii orașului englez Brintry, care se află într-o regiune unde sînt concentrate multe baze militare aeriene americane, au organizat, recent, o demonstrație cerînd interzicerea armei atomice și cu hidrogen. Prin fața militarilor americani ei au purtat o uriașă pancartă pe care stătea scris: „Să dăm astăzi dovadă de hotărîre în acțiune ca mîine să nu fim victimele radioactivității".*

● *Agricultura S.U.A. continuă să treacă printr-o grea criză. Presa americană recunoaște că, în cursul anului trecut, situația majorității fermierilor s-a înrăutățit și mai mult.*

„In fiecare zi, scrie buletinul „Facts for farmes", fermierii observă noi simptome ale unei grave crize agrare — poate cea mai gravă din întreaga istorie a țării, întrucît veniturile fermierilor scad odată cu scăderea prețurilor la produsele pe care le vînd, odată cu creșterea cheltuielilor de producție și a datoriilor fermierilor".

Ziarul „Journal of Commerce" scria că anul trecut venitul net al fermierilor a scăzut cu 800 milioane dolari față de 1953 și cu 4 miliarde dolari față de 1947.

Dulles—Hoover—Adenauer

Stăpînii de la Washington ai Bonnului au luat din timp măsuri speciale pentru a ajuta pe Adenauer să strecoare acordurile de la Paris prin Bundestagul de la Bonn. Campania propagandistică zgomotoasă în presa reacționară din S.U.A., presiuni asupra membrilor parlamentului de la Bonn, șantajul, intimidarea și, în sfîrșit, trimiterea de emisari în Germania occidentală — iată metodele Washingtonului.

Să pomenim din nou despre una din călătoriile emisarilor americani la moșia de la Bonn a Wall-Street-ului, să dezvăluim sensul ei politic.

...Cînd avionul personal al lui Eisenhower a aterizat pe teritoriul Germaniei occidentale, din avion s-a dat jos cu un mers bătrînesc fostul președinte al S.U.A. Herbert Hoover; el a fost întîmpinat de Adenauer cu brațele deschise.

Cele cîteva zile pe care Hoover le-a petrecut la Bonn s-au desfășurat numai în recepții, discursuri, ceremonii, și alte protocoale diplomatice. Hoover s-a întîlnit cu Heuss, a avut întrevederi cu cancelarul, a onorat cu prezența sa clubul ziariștilor și a luat cuvîntul în senatul vestberlinez. El a permis cu condescendență să i se îmbrace toga de „doctor în științe" a universității din Tübingen și exprimîndu-și satisfacția de pe urma celor văzute s-a urcat în același avion și a plecat în S.U.A.

In discursurile rostite la Bonn, mister Hoover n-a uitat să înalțe în slăvi înarmarea necondiționată și rapidă a Germaniei occidentale. El s-a pronunțat de asemenea cu căldură pentru organizarea „frontului unic de luptă împotriva comunismului" în cadrul căruia wehrmachtul german va juca rolul de forță de șoc.

Intr-un cuvînt, vizita lui Hoover a fost transformată într-un eveniment politic de seamă și unic în felul lui. Călătoria lui a fost prezentată de Washington cît și de Bonn drept o mare demonstrație politică care înseamnă: „linia lui Hoover" a fost aprobată de Casa Albă.

Inainte de a pleca la Bonn, Hoover a avut îndrăzneala să declare: „Pare-se că nemții consideră că eu le-am făcut un mare serviciu după cele două războaie".

Dacă vorbim de poporul german, el n-a considerat aceasta ca atare și desigur nici nu poate considera. Cu totul altfel stau lucrurile cu bancherii germani, industriașii și regii tunurilor. Lor, Hoover le-a făcut într-adevăr servicii în repetate rînduri — după primul război cît și după cel de al doilea război mondial — sprijinind direct și fățiș războinica reacțiune germană și încurajînd planurile ei de cotropire legate de „campania în răsărit".

Datorită sprijinului lui Hoover și al altor politicieni de aceeași marcă, miliardarii americani au crescut literalmente la sînul lor militarismul și fascismul german. Tocmai Hoover a fost acela care alături de Dulles a participat nemijlocit la elaborarea „planului Dawies", care a permis militarismului german nu numai să se refacă, de pe urma înfrîngerii, ci să se și pună din nou pe picioare.

In 1931, din inițiativa lui Hoover a fost declarat moratoriul care scutea de fapt Germania de a mai plăti reparațiile și care dădea și mai mult: mînă liberă kruppilor și thyessenilor care pregăteau un nou război. In mai puțin de doi ani, ei au răspuns la „moratoriul lui Hoover" prin aducerea la putere a lui Hitler.

Plecarea lui Hoover din Casa Albă, expirarea termenului președinției sale, n-a redus cîtuși de puțin activitatea lui politică. El s-a declarat adept zelos al regimului nazist și cu un an înainte de începerea războiului a făcut o vizită demonstrativă lui Hitler. Hoover nu s-a jenat să salute în mod public rușinosul acord de la München; iar în întreaga perioadă a eroicilor ani de luptă armată a popoarelor iubitoare de pace din lume împotriva hoardelor hitleriste, el s-a pronunțat, invariabil, pentru un tîrg cu Germania nazistă.

Incă în 1942, în cartea numită demagogic „Problemele unei păci trainice" Hoover, temîndu-se de înfrîngerea armatelor hitleriste, s-a grăbit să ia apărarea militarismului german. Este absolut firesc că, după ce deasupra Berlinului, care capitulase necondiționat, s-a înălțat steagul popoarelor învingătoare, protectorul fascismului, Herbert Hoover, a continuat să vorbească despre necesitatea restabilirii puterii militare a imperialismului german cu dolari americani, însă sub egida Wall-Street-ului. Această poziție el continuă să o susțină cu zel și acum.

Concepțiile fasciste și planurile agresive ale lui Hoover își trag seva din două izvoare: primul — devotamentul său față de clica miliardarilor din S.U.A., al doilea — ura sa față de popoarele iubitoare de pace din lume, inclusiv și față de poporul german. Numai numele Uniunii Sovietice îl face pe Hoover să turbeze de ură. „Să spun drept, scopul întregii mele vieți este de a nimici Uniunea Sovietică" — a declarat, după cum se știe, Hoover, încă în 1931, pe cînd era președinte al S.U.A., corespondentului ziarului „San-Francisco News". El, desigur, n-a renunțat nici acum la aceste cuvinte ale sale. Dar nici popoarele din întreaga lume n-au uitat aceste cuvinte.

Hoover și-a cîștigat un trist renume nu numai ca politician fascist, dar și ca escroc de clasă.

Numai o parte a documentelor care demască mașinațiunile murdare ale lui Hoover în funcția de conducător al organizației pentru ajutorarea victimelor războiului, „ARA", ocupă 11 volume!

Devenind președinte al S.U.A., Hoover s-a grăbit să facă tot posibilul pentru a retrage din circulație întreaga ediție, inclusiv din bibliotecile particulare.

Legăturile lui Hoover cu serviciul de spionaj în întreaga perioadă a carierei sale politice sînt bine cunoscute. Interesant de relevat este faptul că „moralistul" Hoover nu considera ca o rușine, după cum subliniază O'Brien, să se ocupe el însuși cu spionajul.

Din faptele citate aici, care nu prea fac cinste biografiei d-lui Hoover, reiese absolut limpede în ce constă esența „liniei sale politice" față de Germania occidentală și cîte parale fac acele „indemnuri morale" cu care el s-a adresat așa numitei „lumi libere" în timpul șederii sale la Bonn.

Dar „linia lui Hoover" — este linia secretarului de stat al S.U.A., Dulles. Aceasta este politica criminală a transformării Germaniei occidentale într-o bază de agresiune, de reînviere a militarismului german.

Ca urmare a eforturilor unite ale tui Dulles-Hoover, a presiunii grosolane fățișe exercitate de dincolo de ocean și a folosirii a tot felul de metode de presiune și șantaj politic, Bundestagul a ratificat acordurile de la Paris — acest document al trădării și rușinii. Dar pînă și oamenii vădit partinitori nu se vor încumeta să pună semnul egalității între hotărîrea Bundestagului și voința poporului german, care respinge categoric „linia lui Hoover".

B. ROZANOV

Hanul calomniatorilor

Știți ce înseamnă o industrie hotelieră? In Elveția, cu o populație de numai 4.500.000 de locuitori, numărul turiștilor străini care închiriază camere la hoteluri se ridică uneori la 10 milioane pe an. Iată ce se numește o industrie hotelieră dezvoltată. Considerăm pe drept cuvînt că acest lucru este un lucru foarte onorabil.

Prost este că în Elveția nu numai hotelurile ci și redacțiile unor ziare au început să găzduiască „excursioniști". Porțile spre coloanele acestor ziare sînt deschise mai ales străinilor, poftiți sau nepoftiți. Și precizăm: pentru cei cu stare de spirit antisovietică.

In Elveția, turistului i se pune cu dragă inimă la dispoziție o cameră de hotel, iar calomniatorului — coloanele unui ziar.

In hanul presei elveține poposesc mincinoși de tot soiul. Așa, de pildă, ziarul-han „Berner Tagblatt" a găzduit în coloanele sale, în două numere, pe mister Salisbury de la „New York Times", cu bagajul său voluminos de inepții antisovietice. S-a simțit ca la el acasă la „Neue Berner Zeitung" și scribul francez Simone.

Calomniatorii sînt la mare cinste. Trebuie să presupunem că la gară fac de serviciu oameni care să-i îmbie pe acești calomniatori:

— Monsieur, vă rugăm la noi, la „Der Bund". Nu veți regreta!... Colaborarea la noi o să vă convină, titlurile le vom tipări cu cele mai groase caractere...

— Numai la noi, monsieur, la „Berner Tagwacht". Avem redactori care au experiență în materie de ticluit minciuni. Aveți un bogat asortiment de litere de diferite caractere. Ingăduiți-mi să vă iau valizele...

— Sperăm, monsieur, că ați adus din Rusia multe impresii!

— Da, fără doar și poate.

— Pregătiri agresive ale rușilor, oameni-roboți, mohoriți, tăcuți, nu-i așa?

— Prostii! Oamenii sovietici vor pace, ei sînt plini de voioșie și optimism. Am văzut uriașa construcție civilă. Am fost martor...

— Ptiu! Cu cine îmi pierd vremea!

Valizele îi sînt aruncate pe asfalt. Înfuriată de insucces, persoana care a fost însărcinată să adamenească la redacție pe cei sosiți din Uniunea Sovietică aleargă din nou pe peron. Ea are nevoie de oameni de alt soi.

Iată că pășește pe peronul gării, înconjurat de „ademenitori", domnul Swertweger. El a vizitat U.R.S.S., făcînd parte dintr-o delegație de tineret.

— Pe nimeni nu voi jigni! — promite el binevoitor. Voi trage și pe la voi, se adresează el, întorcîndu-și capul, cînd la dreapta, cînd la stînga.

Swertweger s-a ținut de cuvînt. Născocirile sale absurde au apărut și în „Volksrecht", și în „Berner Tagwacht", și în „Arbeiter Zeitung". Vreți să vedeți o mostră a creației sale? Poftim! Tineretului sovietic — scrie, fără să clipească, Swertweger — nu i se permite să citească din operele lui Marx și Lenin în care se vorbește despre viața oamenilor muncii din Occident (!).

Considerăm că este mai prejos de demnitatea noastră de a ne angaja într-o controversă cu Swertweger. Am vrea numai să-l întrebăm: merita oare să plece pentru atîta lucru în călătorie în U.R.S.S., cînd toate acestea puteau fi născocite pe loc, în Elveția?

Numai Jean Martin de la „Journal de Genève" poate rivaliza cu Swertweger în materie de agerime. La 21 ianuarie, într-o recenzie a unei cărțulii, a comunicat elveților că studenții sovietici, dacă întîrzie la trei prelegeri sînt... arestați (!!).

Și asemenea lucruri apar în fiecare zi. In fiecare dimineață, cititorul elvețian al presei burgheze primește, obligatoriu, o porție de calomnii antisovietice, pregătită după rețete de import — mai precis, după rețete americane.

Care sînt motivele campaniei antisovietice în presa elvețiană?

In S.U.A., calomniile împotriva Uniunii Sovietice merg braț la braț cu campania pentru intensificarea cursei înarmărilor. Nici nu putea fi altfel. Acei care realizează profituri fabuloase de pe urma businessului de război sînt nevoiți să explice contribuabilului, într-un fel sau altul, pentru ce este jecmănit.

Sînt toate indiciile pentru a considera că Elveția este atrasă în pregătirile militare febrile care se desfășoară în Occident. 100 milioane de franci au fost alocate pentru cumpărarea de tancuri engleze „Centurion", 170 milioane pentru cumpărarea de avioane de vînătoare cu reacție engleze, 268 milioane pentru „întărirea apărării împotriva tancurilor".

Bugetul militar al Elveției crește ca un bulgăre de zăpadă prăvălit pe un povîrniș nins. Aviatorii elvețieni sînt trimiși să se instruiască în S.U.A. Pe un aerodrom în apropiere de Zürich fac practică aviatori vest-germani — cadre ale wehrmachtului în curs de reînviere. In defileurile munților, ecoul repetă exercițiile de alarmă aeriană. Conducătorul departamentului de război al Elveției declară, solemn și amenințător: „Țara renunță la planurile cu tradiții seculare de retragere în cetățile alpine în cazul unei invazii".

Personalități oficiale sus puse din Elveția nu scapă prilejul de a declara în public atașamentul față de principiul neutralității Elveției. Insă tendințele nesănătoase care s-au manifestat în presa elvețiană contrazic în mod vădit declarațiile oficiale, cu atît mai mult că acestor tendințe nu li se pune capăt.

(Din „Literaturnaia gazeta")

=NOTE=

A căpătat putere de lege

Un grup de studenți norvegieni, absolvenți al unui institut agronomic, au hotărît să facă o călătorie prin Uniunea Sovietică. Studenții doreau să cunoască agricultura sovietică. Ei intenționau să plece după aceea în Statele Unite, în scopul de a cunoaște și starea agriculturii din această țară.

Dar acest plan s-a izbit de un obstacol pe cît de neașteptat, pe atît de greu de trecut: diplomația americană. Potrivit celor relatate recent de ziarul burghez norvegian „Verdens Gang", studenții au fost de-a dreptul uluiți de avertismentul, redactat în cel mai pur stil maccarthyst, care li s-a dat la ambasada americană din Oslo: dacă vor pleca în U.R.S.S., nu vor primi viza de intrare în Statele Unite.

„Aceasta ne pare straniu, deoarece era vorba doar de o călătorie de studii" — a declarat un reprezentant al studenților corespondentului ziarului „Verdens Gang". Brekke, președintele Uniunii studenților din Oslo, a declarat că îi sînt cunoscute cazuri cînd studenții norvegieni „au avut de întîmpinat dificultăți" la primirea vizei de intrare în Statele Unite. Dar atunci era vorba fie de studenți care participaseră la diferite festivaluri ale tineretului (iar domnii care păzesc Statele Unite nu sînt în stare să suporte un asemenea „criminal"), fie de studenți care „fuseseră prea guralivi în Uniunea Sovietică, sau după ce se întorseseră acasă", folosiseră cuvinte de laudă la adresa Uniunii Sovietice.

Indată ce aceste fapte au fost cunoscute, diplomații americani au dat publicității o „dezmințire", publicată de ziarul norvegian „Arbeiderbladet". Atașatul de presă al ambasadei americane din Oslo a declarat patetic: „Nu există lege care să lipsească, în mod automat, persoanele care au vizitat Uniunea Sovietică de dreptul de intrare în Statele Unite".

Aici e toată povestea: practica diplomației americane, care încearcă să împiedice prin toate mijloacele dezvoltarea unor legături de prietenie între popoare, a căpătat de mult putere de lege!

◇

Delirul lui „Sunday Dispatch"

„Potrivit noului plan, în colaborarea sa cu Statele Unite, Anglia va căpăta o mai pronunțată egalitate în drepturi cu America" — scrie ziarul englez „Sunday Dispatch".

Dacă articolul care cuprinde această afirmație este citit cu atenție, se desprinde limpede că este vorba despre o „egalitate în drepturi" a Angliei în colaborarea sa cu Statele Unite... în pregătirea războiului atomic! Pentru a evita orice confuzii, să fim precizi. Ne referim la articolul „Anglia face planurile de creare a noilor unități ofensive de bombardiere atomice", articol semnat de unul din corespondenții diplomatici ai ziarului „Sunday Dispatch". Autorul arată că guvernul englez are un nou plan, potrivit căruia R.A.F. — forțele aeriene militare engleze — vor dispune de propriile lor bombardiere atomice strategice. Tocmai în aceasta va și consta „egalitatea mai pronunțată în drepturi" dintre Anglia și Statele Unite!

Ziarul vorbește cu cinism despre ținta planuitelor raiduri atomice. Citățm: „Formațiile engleze strategice de bombardiere atomice, capabile să efectueze un raid Anglia — Statele Unite peste Uniunea Sovietică, *vor include bombardiere mijlocii de tip „V", precum și avioane noi, de tipul bombardierelor grele".*

Este în afară de orice îndoială că „Sunday Dispatch" tinde cu tot dinadinsul la un loc pe banca acuzaților. Era greu de presupus că prostul exemplu al generalului american Stevenson nu se va dovedi contagios. Acestui caz i se potrivește de minune vechiul proverb englez: „Birds of a feather flock together" — păsările care au penele la fel se adună laolaltă. S-ar putea ca lui Stevenson puțin să-i pese de distrugerile pe care el le poate pricinui Insulelor Britanice dezlănțuind un război atomic — Stevenson este la urma urmei un general american. Este de mirare însă miopia epigonilor englezi ai generalului Stevenson.

Știrile sosite din Anglia dovedesc, însă, că opinia publică engleză înțelege primejdia pe care o reprezintă pentru Anglia un război atomic. Englezul simplu este în egală măsură indignat atît de chemările războinice lansate de atomiștii americani, cît și de cele ale atomiștilor săi autohtoni. Cititorul de rînd al ziarului „Sunday Dispatch" va compara fără îndoială delirul războinic al ziarului său cu declarația prin care Uniunea Sovietică se arată gata să acorde altor țări ajutor științific, tehnic și industrial în domeniul utilizării pașnice a energiei atomice. Popoarele citesc, compară și gîndesc. Este inutil să mai spunem de partea cui se află ele.

◇

Intrebare firească

In Johannesburg a avut loc recent o conferință a bisericilor Uniunii Sud Africane. Ziarul pakistanez „Pakistan Times" a relatat următorul episod care s-a petrecut la conferință:

Locurile destinate preoților participanți la conferință erau împărțite (la fel ca și locurile pentru enoriașii bisericilor Uniunii Sud Africane) în două sectoare izolate — „pentru albi" și „pentru negri". In legătură cu aceasta, unul dintre delegații din Transvaal a adresat celor prezenți întrebarea: unde ar fi stat Isus Hristos — cu albii sau cu negrii — dacă el ar fi putut să apară în sala de ședințe?...

Conferința, în rîndurile delegaților căreia predominau rasiștii fățiși, a preferat să treacă sub tăcere această întrebare... Fiecăruia îi este limpede, scrie ziarul „Pakistan Times", avînd în vedere faptele îndeobște cunoscute ale teoriei rasiste, că, dacă Hristos ar fi vizitat în prezent Uniunea Sud Africană, atunci „principiile elementare ale predicilor sale ar fi servit drept pretext pentru a se deschide împotriva sa urmărire judiciară..."

◇

Călău ridicat în slavă

O serie de edituri londoneze consideră că tocmai acum, cînd guvernul britanic pledează atît de activ pentru reînarmarea Germaniei occidentale, este important să se încerce reabilitarea criminalilor fasciști. Ele s-au grăbit să traducă și să publice o carte care se bucură, cîndva, de succes în Germania hitleristă. Aceasta este „opera" cunoscutului pirat nazist Grunter Prien — „Am torpilat cuirasatul Royal Oak".

Cu nespusă satisfacție, acest bandit fascist relatează cum torpila vase britanice și cum trimitea în fundul mării marinari englezi.

Mii de oameni din Anglia își mai plîng încă rudele și prietenii care au pierit pe „Royal Oak" și pe alte vase scufundate de hitleriști în timpul celui de al doilea război mondial.

Primind acest „dar", cititorii englezi vor trage desigur cu totul alte concluzii decît acelea pe care nădăjduiau editorii. Ei nu vor fi pătrunși de admirație față de „faptele vitejești" ale tîlharului hitlerist, ci vor lupta și mai energic împotriva politicii de remilitarizare a Germaniei occidentale, atît de nefaste și pentru Anglia.

◇

O istorie muzicală

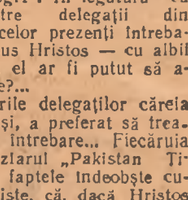

Pot oare instrumentele muzicale să se ocupe cu „activitate antiamericană"? Fără să intrăm în discuții abstracte, vom răspunde la această întrebare prin fapte.

Intr-una din suburbiile New Yorkului au fost aduse la comisia locală „pentru verificarea loialității" șapte trompete și tromboane. Ce se întîmplase cu ele? Au îndrăznit oare să cînte fals tocmai atunci cînd orchestra întîmpina printr-un salut pe Mendès-France, să spunem, sau pe Adenauer în momentul sosirii în S.U.A.? Nu. „Vina" instrumentelor muzicale constă numai în faptul că ele au fost fabricate în Republica Democrată Germană și importate în S.U.A..

Există totuși, o circumstanță atenuantă. Potrivit relatărilor ziarului francez „l'Humanité", posesorul magazinului muzical a îndrăznit să afirme cum că trompetele și tromboanele mai sus menționate „sînt cele mai bune instrumente muzicale care există de vînzare la acest preț". Aici au de ce să se intereseze maccarthyștii!

După examinarea alamei răzvrătite, s-a luat hotărîrea ca toate cele șapte trompete și tromboane să fie înlocuite imediat cu „instrumente necomuniste".

Așa dar, deacum și obiectele neinsuflețite, mai cu seamă dacă ele sînt înzestrate cu însușirea de a emite sunete, pot fi suspectate în S.U.A.

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția și administrația București, str. Piața Amzei 4. Telefon 4 10 12. 4. 66 07.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piața Scînteii. ABONAMENTE pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei; pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții